

Nuôi Vợ Ngốc

Contents

Nuôi Vợ Ngốc	1
1. Chương 1: Nhóc Con Là Ai??	1
2. Chương 2: Vào Nhà	3
3. Chương 3: Bản Năng	5
4. Chương 4: Đi Mua Sắm	7
5. Chương 5: Cưng Chiều Trong Vô Thức	9
6. Chương 6: Giận Dỗi	11
7. Chương 7: Bắt Nạt	13
8. Chương 8: Khắc Kiệt Buồn Rầu	15
9. Chương 9: Hoắc Đông Nhập Học	16
10. Chương 10: Nỗi Lo Lắng	18
11. Chương 11: Gọi Video	19
12. Chương 12: Tìm Kiếm	21
13. Chương 13: Hoắc Đông Hoảng Sợ	23
14. Chương 14: Kẻ Đến Người Đi	25
15. Chương 15: Sẽ Trối Chặt Em Bên Minh (hoàn)	26

Nuôi Vợ Ngốc

Giới thiệu

Thể loại: Lạnh lùng công x thiếu năng trí tuệ, manh thú, HE, sủng, ngọt ngào không ngượcCouple chính: Hoắc Đông x

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuoi-vo-ngoc>

1. Chương 1: Nhóc Con Là Ai??

Đồng hồ vừa điểm đúng năm giờ sáng, Hoắc Đông như có phản xạ bật người dậy, nhanh chóng rời khỏi chiếc giường to lớn của mình, đi vào trong toilet mà vệ sinh cá nhân. Mất ba mươi phút sau, hắn liền cả một thân bận đồ thể dục tiến ra khỏi nhà, để chuẩn bị cho việc chạy bộ

Nhưng ngay tại lúc mở cửa chính, đập vào mắt hắn là một kẻ lang thang, người thì bẩn đến không chịu được. Kẻ lang thang vừa nghe tiếng động liền mở mắt tỉnh dậy, khuôn mặt ngược lên nhìn Hoắc thiếu gia

Khoan!! Con người này hóa ra lại là một cậu nhóc nhìn chỉ nhỏ hơn mình hai đến ba tuổi đi, năm nay mình sắp bước qua mười lăm thế thì nhóc con này cùng lắm chỉ mới mười hai, mười ba tuổi thôi?? Cha mẹ đâu, sao để nhóc con tội nghiệp này ngủ ngoài đường vậy??

Nhóc con vừa thấy anh nhìn mình, cả người liền ngồi dậy, co rúm tại một góc, ngơ ngơ ngác ngác nói vài từ

- Xin lỗi...em...chỉ..muốn ngủ ở đây thôi

Bạn Đông Đông của chúng ta chỉ vì câu nói đó mà triệt để bỏ hẳn buổi chạy bộ, ngồi xuống cạnh cậu nhóc bản này hỏi

-Nhóc tên gì?

Con người kia mắt thì vẫn là ngơ ngác đến không chịu được, miệng lẩm bẩm ra cái tên

- Khắc..Khắc Kiệt

- Cha mẹ em đâu?

Nhóc kia suy nghĩ một hồi, lại lắc đầu nói

- Không...không có..

Mày của Hoắc Đông nhíu lại, nhưng vẫn là tiếp tục hỏi

- Em năm nay bao nhiêu tuổi?

Khắc Kiệt lắc đầu

- Em là trẻ lang thang?

Vẫn là nhóc con chưa hiểu chuyện, từ lang thang có nghĩa là gì vậy nhỉ?? Cậu hỏi

- Lang thang là gì?

Bỗng nhiên, một dì hàng xóm cũng đi đổ rác vào sáng sớm, mắt Kiệt nhìn theo bao rác mà lóe sáng, đợi dì kia vứt bao vào trong thùng. Cậu liền theo bản năng phóng tới, lục lọi bao rác đó, thấy bên trong có ít đồ ăn thừa liền nhét hết vào mồm

Hoắc Đông thấy vậy liền sảng hồn, chạy đến ngăn cản cậu lại, vứt đi miếng xương cá cậu đang cầm trên tay. Mất đi đồ ăn, Khắc Kiệt oa oa khóc nháo

- Đồ....đồ...ăn của tôi.. Hu hu....không được vứt

Nhìn con người này sống chết dựa dựa muốn tiến đến miếng xương kia, Đông cảm thấy không hợp vệ sinh chút nào, lại nhìn đến cậu nhóc lục lọi cả thùng rác này để tìm thức ăn, trong lòng không khỏi thương xót, chỉ là một nhóc con có vấn đề bề trí tuệ, không nhà, không cửa, cứ phải vất vưởng ở ngoài đường thế này. Vẫn là hấn đành lòng không được, liền vỗ đầu tóc bết vì lâu ngày không tắm của nhóc con mà an ủi

- Ngoan.. Đừng khóc, anh sẽ cho em đồ ăn ngon được không??

Mặt liệt của hấn là lần đầu dễ dàng người ta, cho nên bối rối là không tránh khỏi. Nhưng mà nhóc kia nghe được cho ăn liền nín khóc, quay đầu hỏi hấn

- Anh...cho..em ăn thật?

- Ừ

- Không chê em bẩn?? Không chê em hôi thối hả?

Hoắc Đông liếc nhìn con người dưới thân này, tay chân và mặt đều có vết bầm tím, cảm xót không thôi, vì thế hấn liền quyết định

- Không chỉ cho em ăn, còn cho em chỗ ở, chỗ ngủ có được không?

Kiệt lần đầu thấy có người vì cậu mà tốt như vậy, liền như trẻ lên ba mà vỗ tay bành bạch nói

- Hoan hô..Kiệt cảm ơn...sẽ không nháo...cho gì ăn nấy.. Sẽ không quậy

Vị thiếu gia của chúng ta thấy nhóc con này vui vẻ như vậy cũng chẳng biểu lộ cảm xúc gì, mặt liệt nói

- Được rồi.. Đi theo anh vào nhà! Rồi anh cho em ăn có được không?

Ba ngày nay cậu chưa được ăn gì, bây giờ nghe vậy liền đồng ý ngay

- Dạ được.. Cho gì ăn nấy..sẽ không nháo..đừng đánh Kiệt

Nhóc con! Em đã chịu khổ như thế nào rồi?

Đó chính là câu hỏi do chính Đông tự hỏi trong lòng mình, càng cảm thấy thương xót cho nhóc này hơn, nhẹ nhàng dẫn cậu vào nhà mình. Sẽ mở lòng tốt cư mang đứa ngốc này đi. Thêm một miệng ăn, cũng không hao phí được núi tiền của cha mẹ đâu

Hoắc Đông thầm nghĩ

Hôm qua đến hôm nay đã có hai truyện mới chào sân, mọi người hãy khen Cổ đi nào

Tối nay lại thêm một chap của Những Tháng Năm Bình Yên nhé

Vì hôm nay đã xuất truyện mới, cho nên ngày mai mới có lại chap 3 có truyện Trọng Sinh Em Vẫn Yêu Anh nè!!

Lịch ra chap của tui là

Những Tháng Năm Bình Yên: Mỗi ngày hai chap

Nuôi Vợ Ngốc: Thứ Hai, Thứ Tư, Thứ Sáu

Trọng Sinh Em Vẫn Yêu Anh: Thứ Ba, Thứ Năm, Thứ Bảy

Chủ nhật thì hứng truyện nào viết tuyện đó, đã có lịch rồi mọi người đừng hỏi khi nào ra chap nữa nhé

2. Chương 2: Vào Nhà

Quản gia nhà họ Hoắc dậy từ rất sớm, nhìn cậu chủ của mình vừa ra khỏi cửa bây giờ liền trở lại, đi bên cạnh thiếu gia còn có một cậu bé thấp hơn cả cái đầu, cả người bận một bộ đồ rách rưới, đầu tóc thì như cái ổ quạ, lại thêm cả khuôn mặt đen nhẻm. Nom nhìn trông thật bẩn đến chịu không được

Khắc Kiệt lần đầu tiên được vào một căn nhà rộng lớn, không kìm được liền có chút liếc mắt nhìn mọi thứ xung quanh

Lúc dẫn cậu nhóc này vào đại sảnh, quản gia liền thưa

- Thiếu gia, sao ngài lại mang người này vào nhà của chúng ta. Chẳng phải đây là một đứa trẻ lang thang hay sao??

Khuôn mặt của Hoắc Đông vẫn là không cảm xúc nói

- Tôi quyết định sẽ cư mang em ấy, nhóc này nhìn tuổi còn rất nhỏ, vả lại em ấy có chút vấn đề về trí tuệ, cho nên đây một đứa nhỏ không toàn diện như thế ra xã hội chết là cái chắc

Quản gia nghe vậy cũng không hỏi gì nữa, chỉ là ánh mắt đánh giá cậu một chút từ trên xuống dưới

Kiệt thật sự đói đến không chịu được rồi, nhẹ kéo gấu áo của anh hỏi

- Kiệt đã vào nhà rồi...Kiệt đói... Kiệt muốn ăn!!!

Hoắc Đông nhẹ nhàng xoa đầu cậu, xem cậu như đứa con nít mới vỡ lòng mà ôn nhu

- Được sẽ cho em ăn, nhưng mà nhìn đi, cả người em bẩn đến không chịu được rồi. Anh đưa em đi tắm rồi ăn có được không??

Chỉ cần được ăn, A Kiệt của chính ta đều rất ngoan ngoãn nghe lời, gạt đầu đồng ý ngay, ánh mắt ngơ ngác nói

- Tắm rồi sẽ được ăn.. Kiệt sẽ ngoan ngoãn tắm

Hoắc Đông quay lại căn dặn quản gia

- Phiên bác giúp cháu chuẩn bị một bữa ăn thật thịnh soạn, xem ra nhóc này đói đến chịu không nổi rồi

Nắm tay A Kiệt đến phòng riêng, tìm kiếm bộ đồ xem như là nhỏ nhất của mình, sau đó lại kéo cậu vào phòng tắm, pha nước ấm rồi bắt đầu tắm cho cậu

Nước bắn từ tóc cùng cơ thể chảy xuống nền nhà, lúc Hoắc Đông giúp cậu kì cọ liền chỉ những vết bầm hỏi

- Anh hỏi em một chút nhé. Những vết bầm này là do ai đánh em

Ánh mắt ngơ ngác bỗng nhiên trở nên hoảng sợ, khuôn mặt cậu méo mào khóc to

- Giành đồ ăn với người khác.. Bị đánh

Anh cảm thấy nhóc này vẫn còn sống đến bây giờ thật là may mắn chán, tuy rằng chỉ là một cậu nhóc lang thang thôi, nhưng nếu đưa tay ra lại vô tình làm phước cứu được một mạng người đấy chứ

Ba mươi phút đồng hồ tắm rửa trôi qua, A Kiệt sau khi tắm xong thì cả người liền nhìn sạch sẽ và đáng yêu vô cùng, chỉ có điều là cho dù bộ đồ của anh có nhỏ đến đâu, cậu thì gầy như que củi nên tay áo và quần vẫn dài so với cơ thể mình, giúp cậu xắn ống tay áo lên hẳn nói

- Được rồi chúng ta xuống ăn cơm có được không??

- Ăn..ăn...Kiệt được ăn rồi...sẽ ăn ít...đừng bỏ đói

Ngôn ngữ vụng về, nhưng chưa đầy cầu khẩn khiến Hoắc Đông càng thêm thương tiếc cho cậu

Lúc ngồi vào bàn ăn, nhìn đến thức ăn vẫn còn nóng hổi trên bàn, cậu nuốt nước bọt, theo thói quen cũ mà vọc hẳn tay vào bóc thức ăn, nhưng sau đó liền ném đi, miệng méo mào

- Nóng..không ăn được

Hoắc Đông cùng quản gia hết lời nói, anh nhẹ nhàng cầm muống đến trước mặt cậu dạy

- Sau này cầm muống mà múc thức ăn, trước khi ăn nhớ phải thổi cho nguội có biết không??

Vẫn là cậu méo mào, thút thít, dùng miệng thổi vào tay đang đỏ ửng của mình, nhưng đầu thì vẫn là ngoan ngoãn gật như hiểu lời anh nói

Hoắc Đông sau khi bôi thuốc mỡ vào tay của Khắc Kiệt, liền giúp cậu

- Được rồi! Lần này anh sẽ đút em ăn, nhìn kĩ động tác của anh mà sau này làm theo nghe chưa??

Anh múc từng muống thức ăn đến miệng thổi cho nguội, sau đó lại đưa đến cho cậu. Khắc Kiệt thật sự rất đói, một hơi liền ăn hết muống cơm to, hai con mắt bỗng nhiên biết cười, Kiệt hết chỉ món này đến món kia, Hoắc Đông cũng không ngại phiên mà đút cho cậu từng chút một

Lúc hai vợ chồng nhà họ Hoắc đi xuống, thấy con trai mình chăm sóc người lạ liền té ngựa

- Ôi mẹ ơi! Con trai nó biết cho người ta ăn từ khi nào vậy??

Hoắc Đông sau khi kể tình cảnh của Khắc Kiệt cho ba mẹ nghe, phu nhân họ Hoắc nước mắt ngấn nước mắt dài nhất quyết nhận nuôi cậu, ông Hoắc Xa thấy vợ mình vậy, lại cũng không nỡ nhìn nhóc con bị ngốc này ở ngoài đường bơ vơ, cho nên cũng đồng ý luôn

A Kiệt ngoan ngoãn ngồi cạnh anh mà nhìn lên hai người kia, vẫn là Hoắc Đông nói gì cậu làm nấy

- Sau này có chỗ ở rồi em có vui không??

- Có.. A Kiệt vui, sẽ không bị chuột cắn lên đầu nữa

- Ôi nhóc con đáng thương, lát nữa bác dẫn con đi cắt tóc, mua đồ đẹp cho con nhé

Cậu lắc đầu, nắm tay anh nói

- Kiệt.. Không muốn ra ngoài, ra ngoài lại sẽ bị bỏ rơi, bị người ta đánh. Kiệt hứa sẽ ngoan, ăn ít lại, đừng đuổi đi!!!

Nhìn cậu bắt đầu hoảng sợ, anh liền trấn an cậu

- Không đi cũng được! ở nhà thì ở nhà, em đừng sợ. Nào chào dì và bác đi, rồi sau này em sẽ được ở lại đây

Cậu nghe vậy liền tuân theo lệnh mà làm

- Kiệt chào dì, chào bác ạ

- Ngoan lắm, em thật giỏi

Anh không tiếc lời khen, còn xoa đầu cậu nữa

Một nhà ba người nhìn cậu nhóc ngốc này, trong lòng đều là sự thương cảm không thôi, nuôi thêm miệng ăn cũng chẳng tốn, vẫn là nhóc này đáng thương hơn tiền nhiều!!

Đây là điều mà hai vợ chồng họ Hoắc nghĩ đầu tiên, giống hệt với suy nghĩ của Hoắc Đông lúc này khi vừa dẫn Khắc Kiệt vào nhà

Dù sao cũng chúc mừng A Kiệt đã có một mái nhà, không còn vất vưởng ngoài đường sống khó khăn nữa nha

Ngày bốn chap, Cỏ muốn lời hòng:v

3. Chương 3: Bản Năng

Hoắc Đông ngồi trên sofa chải tóc giúp Khắc Kiệt, nhìn mái tóc dài quá gáy của cậu, anh dỗ dành

- Em muốn cắt tóc không? Trời nóng để tóc dài không tốt

Kiệt ngoan ngoãn ôm gối lót ghế không cử động gì cả, vẫn là ánh mắt ngơ ngác nhìn ra sân vườn rộng lớn, nghe anh hỏi vậy, phản ứng đầu tiên chính là xoay đầu trốn mắt lại nhìn

- Cắt tóc là phải ra ngoài... Kiệt không muốn đâu

- Không ra ngoài cũng được. Ở nhà anh sẽ gọi người đến cắt cho em nhé?? Chỉ cần em cắt tóc liền thưởng cho em một ly sữa có được không?

Sữa! Là sữa đó, hồi đó ở còn ngủ cạnh thùng rác, Khắc Kiệt nhớ rằng bụng mình đói đến mức hóp lại một cách đáng thương, nhưng mà nhìn những người giống mình kia chỉ chăm chăm giữ gìn thức ăn mà không ai chia cho cậu một chút xiu, khiến Khắc Kiệt đói đến rơi cả nước mắt. Ngay tại lúc thần trí bắt đầu mơ màng, cậu nhớ rằng có một nam một nữ đi ngang qua, thế là họ vút vào người cậu một cái túi đựng rác. Trong đó tuy chỉ còn vài mẫu bánh vụn và duy nhất một hộp sữa còn nguyên cũng đã cứu sống một đứa bé như cậu

Lần đầu tiên uống được hộp sữa không bị hết hạn sử dụng, không phải mùi chua khó chịu, mà là một hương vị bùi bùi béo ngậy lan tràn trong miệng, khiến Khắc Kiệt nhớ mãi không quên, bây giờ được người ta cho uống sữa lần nữa, cả người đang cứng còng của cậu liền thả lỏng, nụ cười tuy có chút ngô nghê nhưng lại rất dễ thương kéo dài trên khóe môi

Nhận ra chỉ cần mang thức ăn liền có thể dụ dỗ cậu, Hoắc Đông liền nói thêm

- Anh dẫn em ra ngoài mua quần áo, nếu như chịu ra đường, một lát nữa anh lại sẽ mua kem có được không??

Hôm nay cậu được thưởng rất nhiều đồ ăn nha! Chỉ cần có cái ăn, cậu liền ngoan ngoãn gật đầu

Bỗng nhiên Mạnh Nghiêm và Tử Hoàng liền xuất hiện ở cửa, vừa nhìn thấy Hoắc Đông ngồi chải đầu cho một cậu nhóc, tên Hoàng liền bắt đầu trêu ghẹo

- Ủi chà...Bác gái vừa sinh thêm em trai cho cậu từ khi nào vậy??

Mạnh Nghiêm tính tình lạnh lùng từ trước giờ, nghe tên bạn thân của mình nói vậy cũng chỉ liếc mắt một chút đến chỗ của Khắc Kiệt rồi thôi, liền ngang đi đến ghế sofa ngồi. Chỉ có tên Tử Hoàng còn năng động chán, hần ngồi ngay bên cạnh Khắc Kiệt, vương tay muốn sờ đến mái tóc dài của nhóc con này, nào ngờ cậu này phản ứng rất nhanh, liền chui tót vào lòng anh ngồi, giọng nói run lấy bầy

- Không... Đừng đánh Kiệt mà

Xem ra nhóc con này đã từng bị đánh đập rất dã man đây, nếu không làm sao chỉ cần người là vươn tay, cậu liền hoảng sợ như vậy, ban nãy anh và cha mẹ lần đầu gặp cậu cũng đều có phản ứng này

Mạnh Nghiêm từ nãy đến giờ không lên tiếng, nhưng mà nhìn hành động cùng khuôn mặt anh cho là “khù khờ ” này liền cho ra nghi vấn hỏi

- Nhóc con này có vấn đề về trí tuệ?

Anh gật đầu trả lời

- Ừm! Tổ cũng nghĩ như cậu, nhóc con không nhỏ hơn chúng ta bao nhiêu, nhưng là một đứa trẻ lang thang, thần trí lại có chút mơ hồ, hỏi gì cũng không biết. Tổ thấy tội nghiệp nên mang vào nuôi, chứ để nhóc ngốc này ở ngoài đường, có lẽ sẽ nguy hiểm lắm

Mạnh Nghiêm gật đầu xem như là thay cho lời nói của mình, Hoắc Đông nhỏ giọng dỗ dành Khắc Kiệt cho nên cậu mới ngoan ngoãn thoát ra khỏi ngực anh

Hoắc Đông bảo cậu đi lại trong nhà cho quen lối, cậu liền đồng ý ngơ ngác mà đi, để lại ba người kia ngồi nói chuyện cho việc nhập học cao trung sắp tới

Họ nói một lúc thật lâu, chẳng ai để ý A Kiệt đã đi đâu, bỗng nhiên dì giúp việc mới vừa vào làm đi thẳng xuống bếp, bỗng nhiên bà tức giận hét lên

- Ôi trời ơi! Sao bẩn thế, tại sao lại đổ hết rác trong thùng ra mà bỏ vào miệng hả.Cậu bị ngốc à?

Hoắc Đông sức nhớ ra là cậu vẫn còn thói quen lục rác mà ăn, liền phóng như bay xuống bếp. Chỉ thấy cảnh tượng cậu đang nhét cả một đồng thức ăn thừa vào mồm, miệng thì tèm lem như mèo

- Kiệt...Em nhả ngay ra cho anh

Khắc Kiệt thấy Hoắc Đông mắng mình liền cố gắng nuốt xuống hết vào bụng, sau đó giải thích

- Kiệt đói... Cho nên ăn ăn.....Kiệt không sai mà... Sao lại mắng mắng?

Từ ngữ vụng về, nhưng chữ đầy tử thân như bị người ta ức hiếp, anh thở dài đi đến,dắt cậu vào bồn rửa chén để rửa sạch miệng cùng bàn tay bẩn, sau đó lại đưa ra ngồi phòng khách, bắt cậu ngoan ngoãn ngồi cạnh mình

Trên bàn ăn đã bày sẵn bánh, trái cây, còn có cả một chai nước ép lớn và bình trà, anh rót cho cậu một cốc nước ép dâu, sau đó dặn

- Ngồi đây ăn tạm cái này, lát nữa dì giúp việc nấu xong sẽ cho em ăn cơm nhé. Sau này đừng lục thùng rác nữa có biết không??

Cậu nhóc ngốc nhìn màu sắc đẹp đẽ của ly nước hai con mắt liền tỏa sáng, cõi lòng trong lúc còn lằng lằng định bụng cầm cốc lên uống thì bỗng nhiên Tử Hoàng vớ tay đến, uống hết ly nước của Khắc Kiệt

Hoắc Đông liếc hần nói

- Đến cả đứa nhỏ cũng bắt nạt, thật sự hết nói nổi với cậu

Bây giờ bọn họ cũng chỉ mới mười bốn mười lăm tuổi thôi mà, cho nên tính của A Hoàng rất nghịch ngợm, định bụng đùa với nhóc con này một chút rồi sẽ rút lại ly khác cho cậu, nào ngờ hần bị cậu dọa cho sợ

Nước! Nước của cậu mà lại bị người ra giành mất, Kiệt chuẩn bị uống mà! Sao lại lấy hã?

Khắc Kiệt nước mắt dàn dụa, câu từ ngốc nghếch mà chỉ thẳng mặt Tử Hoàng, vụng về nói ra oan ức

- Trả.. Cho Kiệt, đồ anh Đông cho Kiệt, tại sao lại lấy lấy... Tại sao lại giành hã....đồ ác độc...

Cậu nức nở khóc to, Hoắc Đông thấy cậu khóc như muốn long trời lở đất, định bụng sẽ rút một ly khác cho cậu, nào ngờ Khắc Kiệt đứng lên, nhào tới Tử Hoàng mà ôm lấy hần, sau đó dùng miệng mình cắn đầu của A Hoàng khiến hần la oí oí

- Ối mẹ ơi! Đau quá, mau nhả đầu anh ra, đừng ngậm tóc anh mà. Dương Thanh em bị người ta cắn nè, anh ở đâu mau cứu em

Tử Hoàng là vậy, gặp chuyện gì khó liền nhớ đến bạn trai của mình đầu tiên, nhưng mà nhóc con này cũng đâu có vừa, bản năng cầu xé của cậu trỗi dậy, Khắc Kiệt mặc cho Hoắc Đông cùng Mạnh Nghiêm đang kéo mình ra thì vẫn cố gắng thủ sức để khoằm đầu” tình địch dành thức ăn ” này

Cả một phòng khách vang lên tiếng la hét không ngừng, đoàn bốn người liền loạn cào cào không thôi

Ai ngon vào dành đồ ăn với Kiệt đi, cho em ấy nhai đầu các người __(._.)__

4. Chương 4: Đi Mua Sắm

Ba mươi phút sau cuối cùng trận chiến cũng kết thúc, Mạnh Nghiêm cùng Hoắc Đông nhìn Tử Hoàng trên khuôn mặt đầy vết xước, đầu tóc thì như tổ quạ, nhiều chỗ còn dính nước bọt liền nhin cười không được, hai con người thường thường tỏa ra khí lạnh liền giả vờ ho khụ khụ để che giấu sự buồn cười của mình

Chỉ có Khắc Kiệt là ngồi bên cạnh Hoắc Đông đang như một chú chó nhỏ nhìn ai kia bị mình vật cho thê thảm rồi trợn mắt nhìn hần. Mặt liệt của Hoắc Đông sau khi cười xong cũng nhỏ giọng trách mắng cậu, vì dù sao cũng đã nhận nuôi cho nên là vẫn phải dạy dỗ cậu một chút

- Em đó, sau này không được có hành động lỗ mãng như vậy nữa. Càng không được đánh hoặc cắn người có nghe không??

Cậu bị mắng liền trở nên ầm ức, rõ ràng người sai là tên giành thức ăn với cậu mà?? Khắc Kiệt tủi thân chỉ tay lên án kể tội tên kia

- Là người đó dành thức ăn của Kiệt mà...đồ anh Đông cho Kiệt hần dám ăn. Tại sao lại chỉ mắng mỗi mình Kiệt??

Đối với cậu đồ ăn là quan trọng nhất, nhưng mà người này lại ngang nhiên dám lấy thức ăn của cậu, thật sự rất bức đó nha

Tử Hoàng lên tiếng giải thích

- Ai da!! Nhóc con, anh chỉ là muốn đùa với em một chút thôi mà!! Không ngờ em còn vừa cắn vừa cào anh đó, nhìn xem anh thê thảm đến thế nào rồi??

Ở ngoài đường quá lâu, Khắc Kiệt đã hình thành một thói quen, chỉ cần là đồ ăn không có chủ người nào mạnh hơn sẽ được lấy miếng đó, còn nếu người ta cho thức ăn với một người nhất định, thì những người kia không có quyền dành. Cho nên trong đầu cậu đinh ninh rằng người này đã phạm vào qui tắc ” ăn xin” cho nên mới có hành động lỗ mãng như vậy

Mạnh Nghiêm lên tiếng nhắc nhở Tử Hoàng

- Nhóc ấy là người bị thiếu năng, hơn nữa còn là một người thường xuyên bị bỏ đói, cậu giành giật món ăn như vậy, cũng may em ấy ốm yếu nên chỉ lưu lại vài đường ở trên người. Chứ nếu gặp người khác thì cậu cũng đã bị tấn đến một trận đến cả cậu Dương Thanh của tôi nhận không ra đâu!!

Tử Hoàng triết để cằm mồm luôn, ngồi được một lúc, nhận thấy rõ nhóc con này vẫn còn đang rất tức giận, Hoắc Đông liền xoa đầu cậu dỗ dành

- Được rồi!! Là anh mắng em vô lý có được chưa!! Ngoan đừng giận nữa, anh đưa em đi mua sắm nhé?? Mua thật nhiều bánh kẹo và kem có được không??

Khắc Kiệt vừa nghe có người mua cho mình bánh kẹo, tức giận đều tan biến cả, gật đầu cười cười. Còn vỗ tay hoan hô

- Hay quá!! Nhưng mà đừng đuổi Kiệt đi có được không?? Mua ít đồ cũng được!! A Kiệt không cần nhiều đâu!!

- Tốt!! Không đuổi em đi!! Được rồi, ngồi đây để anh lên thay đồ!!

Hoắc Đông vừa đi lên lầu, để Kiệt ngồi uống nước trái cây cạnh hai người kia, Tử Hoàng đưa tay vào túi bóc ra vài viên socola chia ra trước mặt cậu nhóc nói!!

- Lúc này là anh sai!! Đây cho em, thứ này rất ngon đó

Khắc Kiệt rất dễ dụ dỗ, chỉ cần có người cho ăn là xem người đó từ thù thành bạn, với tay đến bóc một thanh socola bỏ vào miệng, hương bị thơm ngon béo ngậy liền tan chảy, đôi mắt cậu lóe sáng thành hình trái tim, vội vã nắm tay Tử Hoàng nói

- Anh Tham Ăn!! Xin lỗi vì vừa này đã đánh anh...bây giờ Kiệt lại thấy..

anh thật..tốt tốt!!

Tử Hoàng vừa nghe biệt danh cậu đặt cho mình liền không khỏi dở khóc dở cười, chỉ đành biết hòa theo lời nói của Khắc Kiệt, chỉ có Mạnh Nghiêm là ngồi trên ghế, an tĩnh nhìn điện thoại của mình có một bức ảnh chụp một về một cậu nhóc thoạt nhìn trông rất rụt rè, trong lòng Nghiêm tự nhủ

- Chỉ còn một năm nữa thôi!! Cố lên!!

Hoắc Đông được người lái xe và vệ sĩ hộ tống đến khu thương mại, nhìn cậu lần đầu tiên được đi xe mà hết chột phía đông rồi đến chạm phía tây khiến mặt liệt nào đó hồi

- Em thích đi xe??

- Dạ đúng...xe chạy nhanh nhanh..lại còn rất êm..thật thích

- Sau này lại cho em đi nhiều hơn nữa có được không??

- Anh Đông thực tốt....Kiệt thích thích...

Chiếc xe sang trọng cuối cùng cũng chạy đến khu thương mại lớn nhất thành phố, Khắc Kiệt lần đầu tiên đi vào một chỗ rộng lớn như vậy thật sự trợn đến muốn loài con mắt của mình ra, cả người phấn khích nắm chặt tay Hoắc Đông đang dẫn mình đi

Đoạn đường đi qua những quầy bán hàng, nhân viên liền chào mời

- Xin chào quý khách!!

Cậu lần đầu tiên thấy có người chào mình, cũng liền cúi người chào lại

- Kiệt chào chị!!

Nhìn hành động lễ phép của Khắc Kiệt, Hoắc Đông không nói gì chỉ lắc đầu rồi kéo cậu tiếp tục đi, đi ngang qua quầy ăn thử, mùi hương của thịt xông trần phồng vào mũi của cậu, khiến Khắc Kiệt không cưỡng lại được mà đứng yên, dè chừng thịt vừa thấy cậu nhìn đến nhỏ dãi liền ghim một lát thịt mỏng đưa cho cậu

- Này!! Ăn đi!! Cho cháu đây

Khắc Kiệt xua tay, nhìn Hoắc Đông sau đó nói

- Kiệt...không có..tiền...không ăn..đâu

Bà dì kia cười lớn, vui vẻ đưa miếng thịt đến cho cậu

- Cứ ăn đi!! Không lấy tiền đâu

- Thực sự cho Kiệt??

- Ừ!!

Liếc mắt nhìn đến Hoắc Đông bên cạnh ngụ ý muốn xin phép anh, nhìn ánh mắt cún con đó của cậu, anh chỉ còn cách gật đầu đồng ý

Đưa miếng thịt vào miệng mình, thật ngon nha, chưa bao giờ được ăn thịt nướng bây giờ lại có thể thử khiến cậu vui đến nhảy nhót xung quanh, anh ghì chặt tay cậu hỏi

- Ngon?

- Đông...ngon ngon... Kiệt xin cho anh nhé??

Hoắc Đông lắc đầu tỏ ý không muốn, sau đó lại hướng đến bà dì kia nói

- Nhóc con này thích món thịt này, phiền dì lấy hết thịt đóng gói lại cho cháu

Sau đó lại quay sang Khắc Kiệt

- Được rồi đi tiếp thôi!! Anh mua thịt cho em rồi, về nhà rồi cho em ăn no. Bây giờ thì đi mua quần áo cho em

- Kiệt...sẽ đi mua quần áo

Hai người nắm tay nhau đi khắp khu thương mại, để lại dì bán hàng cười tươi như mặt trời tháng tám vì đã bán hết hàng mà vẫy tay chào họ!!

Cổ cảm thấy bên này ngọt bao nhiêu thì bên kia ăn uả đắng bấy nhiêu

5. Chương 5: Cưng Chiều Trong Vô Thức

Hoắc Đông dẫn Khắc Kiệt dạo một vòng quanh siêu thị liền mua sắm không ít đồ cho cậu. Nào là từ quần áo, bàn chải đánh răng, khăn tắm, tất, gối ôm, chăn mềm chỉ cần thấy cái nào dễ thương, phù hợp với Kiệt thì hần liền không cần nhìn giá tiền mà ném cho vệ sĩ đằng sau, ngay cả bộ chén ăn hình con gấu dành riêng cho con nít hần cũng bỏ vào luôn = =

Khắc Kiệt cuối cùng cũng được thay một bộ đồ phù hợp với cơ thể của mình, ban nãy Hoắc Đông thấy cậu cứ lết tha lết thết kéo cái ống quần dài đi trông phát tội nghiệp, liền dẫn cậu vào phòng thay đồ, mặc cho nhóc một chiếc quần short cùng với áo poon hình gà con in ngay trước ngực. Lần đầu tiên được người khác mua cho đồ đẹp, bảo bối nhỏ của chúng ta vui mừng mà nhảy nhót khắp lối, thấy người nào chào hàng mình cũng liền chìa cái áo có hình gà con nhỏ nhỏ dễ thương ra khoe khoang

- Kiệt được Đông mua đồ mới...dễ thương....nè

Mọi người thấy nhóc con không được bình thường cứ hí ha hí hửng làm loạn khắp nơi cũng chẳng hề trách mắng, chỉ gật đầu cười lịch sự. Hoắc Đông nhìn cậu mang đồ do mình chọn, không biết từ đâu lại có một cảm giác như làm một điều gì đó tự hào vô cùng, mặt liệt vẫn là mặt liệt không cười, nhưng trong tâm của anh lại như mùa xuân tháng hai ủa về

Đi ngang qua quầy bán kem, sức nhớ lại đã hứa với A Kiệt sẽ cho em ấy ăn món này, anh vội nói

- Kiệt lại đây với anh!!

- Dạ!!!

Vẫn là Khắc Kiệt ngoan ngoãn chạy đến chỗ Hoắc Đông, nhìn cây kem ốc quế trong tay anh, cậu nuốt nước bọt hỏi

- Màu...đẹp..đẹp..này là..gì??

Xé bỏ phần lớp giấy bên ngoài rồi đưa nó đến trước mặt cậu sau đó trả lời

- Hôm nay Kiệt rất ngoan, nghe lời anh mà đi mua sắm áo quần, cho nên đây là kem thưởng em đó!! Có thích không??

Đôi mắt nhóc con kia liền lóe sáng, cậu vỗ tay bành bạch cầm lấy que kem nói.

- Wow..kem..kem...Kiệt..cảm ơn..thích..anh Đông lắm..

Đưa cái lưỡi nhỏ ra liếm thử một chút, vị lạnh lạnh lan tỏa một góc nhỏ, mùi hương thơm khiến nhóc con mặt mày cười hớn hở mà ăn say sưa, bỗng nhiên cậu nổi ý xấu, há miệng cắn một miếng thật to, hơi lạnh truyền đến xông thẳng lên não Khắc Kiệt, làm cậu kêu lên, sau đó vừa cầm cây kem vừa nhào vào lòng ngực của anh mà dùng đầu mình dụi dụi

- Lạnh...lạnh..Đầu..Kiệt...tê...tê...kem ngon ngon..hì hì

Hoắc Đông không hiểu sao tự dừng lại cảm thấy ấm áp đến thế, mặc kệ cậu đang ở trong lòng mình vui vui, anh liền dùng bàn tay của mình vuốt lưng cậu nói

- Ngoan, sau này đừng tham ăn như vậy nữa, chỉ cần em muốn anh sẽ mua cho em có được không??. Nhất định sẽ không cho ai dành đồ ăn của em hết!!

Kiệt gật đầu hưởng ứng, vừa ăn kem vừa nói

- Không cho ai..dành đâu, chỉ cho Đông...ăn ăn em..

Hoắc Đông nghe vậy liền vui lắm, câu từ vụng về nhưng biết cậu có ý tốt với mình liền không quản nhiều nữa, tiếp tục nắm tay cậu đi!!

Hoắc Đông dẫn cậu đi một lúc lâu, thấy nhóc con này cứ nhìn chăm chú vào quầy bánh kẹo, liền biết Khắc Kiệt muốn gì, cũng chẳng quản nhiều kéo cậu vào trong đó, chỉ cần nhóc này nhìn đến món bánh kẹo, hay sữa gì một cách đến say mê. Hoắc Thiếu gia liền cầm quét hết số bánh kẹo đó, anh cảm giác như chỉ cần làm Kiệt cười thì Hoắc Đông anh cũng sẽ cảm thấy vui vẻ trong lòng

Bỗng nhiên ánh mắt anh liếc đến chiếc cặp hình gà con màu vàng, rồi lại nhìn đến thân thể lùn lùn nhỏ nhắn bên cạnh mình, liền chỉ tay sai vệ sĩ đến mua chiếc cặp ấy. Sau đó lại nhét đầy vài đồ một đồng bánh kẹo, rồi bảo Khắc Kiệt đeo vào, dẫn dò

- Sau này chiếc cặp này sẽ là túi lương thực của em, trong này có rất nhiều đồ ăn vặt ngon, còn có sữa nữa, nếu như anh dẫn em đi ra ngoài chơi, hoặc ai dắt đi cũng nhớ mang theo cái này có biết chưa?? Nếu như đói thì cứ lục lấy mà ăn, đừng lượm đồ dưới đất cũng như lục thùng rác nữa nghe không??

Bỗngưng trên lưng có một cặp toàn đồ ăn, Khắc Kiệt vui vẻ đến xoay người lại ôm lấy anh, mặc kệ để anh nâng mông mình bước đi, nhóc con nói

- Em..thích Đông nhất...nhưng..mà sau này anh đừng..mắng mắng Kiệt nữa nhé.. Kiệt buồn buồn đó...

Tuy chỉ là mới gặp nhau có một ngày, mà nhóc con của chúng ta lại rất tin tưởng anh, cậu rất sợ ai đụng chạm vào mình chỉ riêng anh là trường hợp ngoại lệ, về phía Hoắc Đông không hiểu sao chỉ cần cưng chiều cậu nhóc này thôi, cũng đủ khiến Hoắc thiếu gia mặt liệt cảm thấy ấm áp trong lòng mình, bế cậu vào đang bám mình như con gấu kôla, anh đáp

- Ừm!! Em ngoan thì sẽ không mắng

Kiệt rất thích Hoắc Đông, nghe anh nói vậy liền ngốc ngốc bật cười hi hi trông thật dễ thương!!

Chap mới về làng đây bà con ơi. Tích cực ủng hộ Cỏ đi nào!!

Lại chuẩn bị có truyện mới chào sân đó!!!

6. Chương 6: Giận Dỗi

Kể từ ngày Khắc Kiệt được nhà họ Hoắc nhận nuôi đến đây cũng được một tháng tròn, Hoắc phu nhân cùng Hoắc lão gia cũng đều xem cậu như chính con đẻ của mình mà thương yêu, còn riêng về phần Hoắc Đông thì khỏi nói đi, anh chính là cưng chiều Khắc Kiệt đến nỗi muốn nâng cậu lên chín tầng mây luôn rồi

Chỉ cần nhóc con ấy nhìn say mê cái gì, Hoắc thiếu gia của chúng ta liền không nhiều lời, trực tiếp vợ vét hết món đồ đó đem về cho cậu, bánh kẹo cùng kem đều chất đầy từ tủ lạnh cho đến phòng ngủ của anh và cậu, khiến Khắc Kiệt ban đầu là một cậu nhóc gây yếu đến nhem bấy giờ lại biến thành một nhóc con có thịt mềm mềm, thậm chí là da đã có chút trắng hồng hơn.

Lại nhắc đến chuyện phòng ngủ, Khắc Kiệt cực kỳ thích bám Hoắc Đông, ban đầu quản gia có chuẩn bị một phòng ngủ riêng cho cậu, nào ngờ đầu đến tối không biết vì lý do gì, cho dù có là giường êm nệm ấm cũng không thể kiên nhẫn nhóc ngốc này ngủ ngon

Nằm trần trọc cả đêm đều không ngủ được, lại nhận ra phòng anh Đông nằm ở bên cạnh, thế là Khắc Kiệt ôm gối rón rén đi qua, nhìn thấy anh Đông đang ngủ say trên giường, thế là Khắc Kiệt cười ngốc ngốc định chui vào chăn ôm anh ngủ

Nào ngờ Hoắc Đông là thiên tài về võ thuật, tuy chỉ mới mười lăm tuổi thôi nhưng đã khiến các võ sư lớn tuổi hơn nể phục, cả người rất phòng bị, anh cảm nhận rõ có thứ gì đó đang muốn tiến lại gần mình, thế là thân thủ nhanh nhẹn, xoay người lại dùng chân sút một phát, lực chân rất mạnh khiến kẻ kia bị đá văng ra xa, cả lưng đập thẳng vào cái tủ lạnh gần tường

Khắc Kiệt bị đánh đau liền kêu lên

- A...đừng...đánh...Kiệt...hức hức

Bụng bị ăn một sút, lưng lại bị đập mạnh, khiến nhóc ngốc nằm co quắp như con tôm mà khóc lóc!!

Hoắc Đông giật mình nhận ra là mình đã đánh Khắc Kiệt, liền từ giường phóng xuống đỡ cậu vào lòng mình hỏi

- Kiệt em có bị sao không?? đau chỗ nào nói anh nghe xem. Kiệt ngoan ngoan..đừng khóc, anh xin lỗi...

Cậu tủi thân lắm, Kiệt chỉ muốn ngủ với anh thôi mà, sao lại đánh Kiệt, nỗi lòng uất ức dâng lên, dù sao bị đánh cũng đã quen, cậu mặc kệ thân mình có bị đau hay không, liền chống người đứng lên, đoạn quệt nước mắt nhặt gối ngủ của mình ôm vào lòng, sau đó lại vừa mếu máo khóc vừa nói

- Đông..quá đáng...Kiệt chỉ muốn ngủ với anh..sao lại đánh Kiệt đau đau...u oa oa

Thì ra là em ấy muốn nằm cạnh mình, Hoắc Đông muốn đứng lên xin lỗi thì Khắc Kiệt đã quay lưng, vừa khóc vừa bỏ đi về lại phòng mình, mặc cho anh ở ngoài gõ cửa thì cậu vẫn không chịu mở ra, cứ thế mà khóc hu hu không ngừng, cả người vừa đau vừa tủi thân cùng ảm ức, Khắc Kiệt càng khóc to hơn, khiến tâm trạng Hoắc thiếu gia của chúng ta loạn cào cào

Khóc nhiều rồi lại ngủ mất, Khắc Kiệt cả một thân mình đau nhức mà nhắm mắt ngủ thẳng cẳng, để lại một Hoắc thiếu gia mang một bụng tội lỗi đứng ở ngoài

Sang đến sáng hôm sau, vẫn là A Kiệt nhà chúng ta trực tiếp lơ hẩn luôn, ngồi trên bàn ăn, chỉ cần anh ngồi cạnh cậu thì cậu sẽ tự động mang chén cơm đi chỗ khác, Hoắc Đông bỏ thức ăn vào chén con gấu, cậu sẽ liền dùng muỗng xúc lên trả lại cho anh, đoạn lè lưỡi nói

- Kiệt..không thèm...Đông..tự..ăn..đi!!

Sau đó cậu lại thở phì phò rồi tự múc đồ ăn trong chén ăn, để lại cho vợ chồng nhà họ Hoắc một ánh mắt ngạc nhiên vô cùng, bởi vì nào giờ họ đều biết nhóc con này rất thích được con trai họ chăm sóc, mặc cho phụ nhân có hỏi gì cậu cũng sẽ nói

- Kiệt..không chơi..với anh Đông nữa đâu!! Ghét ghét

Lúc Khắc Kiệt ngồi xem phim hoạt hình trên tivi, Hoắc Đông liền mon men đi tới ngồi bên cạnh, trên tay còn cầm thêm một hộp kem to lớn đến dụ dỗ

- Kiệt..anh cho em kem nhé!! Ngoan nào đừng dỗi anh nữa có được không??

Mặt liệt lần đầu tiên đi xin người ta, nhìn khuôn mặt không một chút thành khẩn nào kia, Khắc Kiệt liền nuốt nước bọt xuống, giả vờ bình tĩnh nói

- Kiệt..không..thích..Đông..đánh..em.....đau.....đau

Mặt liệt thiếu gia giải thích

- Không phải anh muốn đánh em đâu, tại vì em chui vào chăn anh quá đột ngột cho nên anh mới phòng thủ lại thôi m

Nhóc ngốc bĩu môi, sau đó kéo áo lên, chọt tay vào bụng mình nói

- Đông đánh em, chỗ này chỗ này và cả chỗ này đều đau, anh dùng chân đá đá Kiệt..Khiến Kiệt buồn lắm luôn!!

- Nhóc con...đừng buồn anh có được không??đau lắm sao??

Khắc Kiệt mặc kệ anh nói gì, vẫn tiếp tục kể tội trạng của anh

- Đông..nói dối lắm...Đông.. hứa sẽ không..mắng Kiệt..em thực..thích.. Đông vậy mà.. anh lại nỡ..không cho em ngủ chung..còn dùng chân đá..đá

nữa.. hức hức

Nói đến đây, không hiểu sao trong lòng cậu đều dâng lên chua xót, trực tiếp rơi nước mắt luôn, Hoắc Đông thở dài, tiến đến ôm cậu vào lòng nà an ủi

- Anh rất thương em đó, được rồi là anh sai, Kiệt muốn ngủ với anh có phải không?? Vậy thì lát nữa anh sẽ bảo người giúp việc dọn đồ của Kiệt sang phòng anh luôn nhé. Hứa danh dự nếu anh còn đánh em, anh sẽ làm cún con có được không??

Thật ra đây chỉ là lời hứa với con nít, ấy thế mà nhóc con này liền tin thật, trực tiếp vòng tay qua cổ anh nói

- Đông hứa...nói sạo Kiệt sẽ biến anh thành cún con...để em ôm ôm bên người nhé!!

- Được đều tùy theo ý Kiệt !!

Thế là bây giờ tâm trạng của Khắc Kiệt lại vui vẻ trở lại, tiếp tục làm gấu kola ở trên người ai kia, hưởng thụ cảm giác ngồi trong ngực anh vừa xem tivic vừa để Hoắc thiếu gia đút kem cho mình

Cũng kể từ ngày hôm đó đến bây giờ, hai người liền chính thức ở chung một phòng!!!!

7. Chương 7: Bắt Nạt

Hôm nay, như thường lệ Hoắc Đông vẫn rảnh rỗi mà dẫn Khắc Kiệt đi dạo phố, mua hết món này đến món khác cho cậu, còn sắm sửa thêm rất nhiều áo quần, bánh kẹo cùng sách truyện phù hợp với lứa tuổi trẻ em lên năm cho cậu.

Nhìn nhóc con mỗi lần được dẫn đi chơi đều vui vẻ nhảy tung tăng trên phố, chốc chốc còn quay lại hướng anh cười rạng rỡ nói

- Đông..nhanh lên....Đông...Kiệt..bỏ xa anh rồi nè!!!

Hoắc Đông hôm nay không cần vệ sĩ đi theo, chỉ muốn tự tay mình dắt nhóc ngốc này, chỉ cần hai người đi thôi cũng đã khiến cho anh cảm thấy bình yên lắm rồi, mặt liệt bây giờ lại xuất hiện thêm một nụ cười, ánh mắt đều tập trung vào nhóc con phía trước

Bỗng nhiên đi ngang qua một shop đồ thể thao lớn, Hoắc Đông nhớ ra mình cần phải mua thêm một ít băng đầu gối để tiện cho việc tập luyện, thế là hướng Khắc Kiệt nói to

- Kiệt lại đây với anh mau lên!! Đừng hồ nháo nữa, mau qua đây

Khắc Kiệt đang chơi vui vẻ, bỗng nhiên bị anh kêu gọi quay trở ngược lại có chút mất hứng, nhưng cậu vẫn rất ngoan ngoãn đi đến, trên lưng còn mang theo một chiếc cặp gà còn đựng lương thực ăn vặt của mình trong đó, thoát nhìn dễ thương vô cùng. Thấy cậu đã đứng trước mặt mình, anh nói

- Em đứng tại đây đợi một chút nhé, anh vào trong mua một chút đồ rồi ra ngay có được không??

Khắc Kiệt lần đầu tiên thấy anh muốn mua một thứ gì đó, liền không làm loạn nữa, trực tiếp đứng thẳng người, sử dụng câu từ vụng về đáp

- Được....Kiệt đứng đây...Kiệt ngoan ngoan ở lại chờ anh Đông Đông..rồi anh kem kem cho em nhé??

Nhóc con này thật lấu cá nha, mới đó mà biết ra điều kiện với mình rồi, đặt tay lên đầu Khắc Kiệt xoa xoa, mặt liệt họ Hoắc ôn nhu đáp

-Ừ ngoan!! Khi về sẽ mua thêm kem cho em

Hoắc Đông sau khi vừa bước vào quầy bán đồ liền ngăn cách với âm thanh bên ngoài, để lại Khắc Kiệt đứng tại cửa chờ anh, ôm chiếc cặp gà con của mình, định bụng sẽ lấy một chút bánh ra ăn cho đỡ chán. Nào ngờ, một giọng nói hung ác và đầy lưu manh cất lên

- Ối chà chà!! Đây không phải là tên ngốc chuyên đi nhặt thùng rác tìm đồ ăn sao??

Nhóc con của chúng ta vừa quay đầu sang bên phải, liền nhận ra đây chính là bọn lưu manh ở khu chợ lúc trước mình từng đi kiếm ăn, cậu nghe những người khi trước ngủ ở bãi rác như cậu nói, đám người này tuy chỉ lớn hơn cậu hai ba tuổi, nhưng tính tình lại cực kì hung hãn, chuyên cướp giật bóc lột những kẻ yếu hơn mình để sinh sống, chính bản thân cậu cũng bị nhóm người này đánh rất nhiều lần rồi

Khi còn là người ăn xin, mỗi lần ai cho tiền cậu hay thức ăn ngon, toàn bị bọn lưu manh này phát hiện ra rồi bóc lột, Khắc Kiệt nếu không đưa liền bị đánh cho bầm dập, lúc cậu nằm ngủ ở trước cửa nhà Hoắc Đông, cũng là do buổi tối hôm trước vì một tên trong nhóm giật đồ ăn của cậu, thế là Khắc Kiệt vì đói nên liều mình cắn hấn đến chảy máu, bọn chúng nổi điên liền rượt đánh cậu. May sao nhóc con trốn thoát, lại vì kiệt sức mà nằm tạm tại cửa nhà họ Hoắc rồi được nhận nuôi cho đến bây giờ!!

Đám lưu manh đó gồm năm người, trong đó có một thanh niên xăm trổ đầy mình, hai tay đút vào túi quần, nở một nụ cười gian ác vừa tiến lại gần Tiểu Kiệt vừa nói

- Thằng chó!! Mày còn nhớ ta là ai không?? Tao là cái thằng đã bị mày cắn đến đổ máu nè!! Mày đã nhớ ra chưa hả??

Khắc Kiệt hồn phi phách tán khi vừa nhìn đám người này, ôm cặp gà con vừa lui ra sau vừa nói

- Tránh...xa...Kiệt..đừng..đánh...đánh.

..Kiệt...méc..anh Đông...

Tên con đồ kia tên là A Vinh, hần vừa nghe cậu hù dọa liền cười lớn, giọng nói đầy châm chọc

- Ái chà chà!! Mày đang bu bám theo ai hả?? Thảo nào lại ăn mặc đẹp đẽ và gọn gàng thế kia, làm bọn tao ban này suýt chút nữa không nhận ra đó!! Nếu không nhờ mày lúc này vừa chạy vừa tự khai tên mình ra, chắc bọn tao cũng đã bỏ đi rồi

Khắc Kiệt rất sợ bị đám người này đánh, mỗi lần bọn họ đánh cậu đều khiến nhóc con này đau đến không thể đi lại được, tâm tình càng hoảng loạn hơn, tay càng ôm cặp gà con thật chặt, miệng lắp bắp

- Dừng...đánh..đánh..anh....Đông...cứu..Kiệt

A Vinh cười lớn, trực tiếp giựt luôn túi lương thực của cậu, sau đó lục lọi rồi cảm thán

- Xem ra mày vớ được bọn nhà giàu nhỉ??toàn là bánh kẹo cao cấp không này, cho bọn tao mượn tạm một chút nhé. Khi nào ăn hết bọn tao sẽ trả lại!! Hahaha

Những người kia vừa nghe đại ca hần chọc ghẹo người ta, cũng liền hòa theo cười như được mùa

Chỉ riêng Khắc Kiệt khi bị lấy đi chiếc cặp là nước mắt bắt đầu rơi, cặp đó là của Đông mua cho Kiệt mà, Đông Đông nói rằng cặp đó dù có chuyện gì cũng phải mang theo bên người, đó cũng là món đồ vật Kiệt thích nhất, cho nên không có ai được chạm vào

Nhóc ngốc tuy nước mắt rơi đầy trên mặt, nhưng vẫn liều sống chết lao vào như muốn giành giựt lại chiếc cặp ấy. Nhưng mỗi lần cậu chạy đến thì lại bị đám người kia xô ngã, vài lần như vậy cậu lại càng khóc nức nở hơn, dùng hết sức bình sinh vốn có của mình, trực tiếp nắm lấy cánh tay của một tên mà cắn lên

Tên kia bị cắn đến chảy máu liền hét lên

- Aaaa cái con chó này!!!

Chát!!!

Một bạt tai giáng xuống ngay không mặt yếu ớt của Khắc Kiệt, A Vinh cùng đồng bọn cũng dừng hành vi bắt nạt cậu lại, hần trực tiếp tiến lên bóp chặt miệng cậu nói

- Mày đừng tưởng đã được sống ở nhà giàu thì kiêu căng, kẻ lang thang thì vẫn chỉ là kẻ lang thang mà thôi, cho nên ráng ăn xin ở đó nhiều một chút vào, sau này bọn người kia sẽ chán ghét một đứa vừa ngu ngốc vừa chả làm được tích sự gì như mày thì chẳng còn cái ăn đâu. Mày nghĩ rằng cái sự thiếu năng trí tuệ có làm người ta yêu thương được hay không?? chẳng biết chừng vài ngày nữa bọn người kia thấy mày phiền liền đuổi mày ra khỏi đường lại đây!! Kẻ điên!!

- Làm sao chúng mày biết rõ khi nào tao sẽ đuổi em ấy thế?? Nhìn lại thân phận đi, Khắc Kiệt bây giờ là do chính tay tao nuôi đấy!! Ai cho chúng mày tự phán đoán số phận của em ấy??

Bỗng nhiên, Hoắc Đông không biết từ khi nào đã xuất hiện ở đằng sau, khuôn mặt liệt bây giờ lại càng băng giá hơn, miệng thì nói ra những lời sắc nhọn gai góc, những anh bước chân của anh lại tiến đến đây rất nhanh, không những thế áo khoác ngoài cũng bị cởi ra vứt ngay bên lề đường, các ngón tay được anh gấp lại tạo ra tiếng kêu răng rắc, dấu hiệu này cho thấy, Hoắc Đông đã muốn đánh người rồi!!

_____*****_____

Cổ đã về rồi đây:v

Nay ra được một chap thôi nhé

Tui tưởng tưởng nếu đặt Tiểu Thiên vào trường hợp bị đánh của Khắc Kiệt mà sau khi Tiểu Thiên bị tai nạn xong ấy. Chờ má bảo đảm tát Thiên một tai thôi là Mạnh Nghiêm cho mấy người này thành cái xác không đầu để chụp ảnh cho mà xem:v chứ đừng nói là đánh

8. Chương 8: Khắc Kiệt Buồn Rầu

Tốp bốn năm tên thanh niên nhìn thấy Hoắc Đông muốn đánh nhau, tên cầm đầu là A Vinh liền cười lớn nói

- A!! Thì ra là cái thằng đi chung với kẻ ngốc này!! Sao?? Mà định giống trong phim, đóng vai anh hùng cứu mỹ nhân à?? Ừ chà mà cũng không đúng, phải nói là anh hùng cứu đồ ngốc chứ nhí!!

Bốp!!

Hoắc Đông chẳng thèm nói nhiều với những người này, trực tiếp mượn đà từ gốc cây phi đến tung một cước ngay mặt A Vinh, khiến mặt hắn đập vào một người khác đứng phía bên phải, tiếng va chạm kêu cực lớn, chứng tỏ rằng cú đá không hề nhẹ!!

A Vinh bị đánh đến trào cả máu miệng, cả người liền rên rỉ ra lệnh

- Tui bậy lên cho tao!!

Đám người kia như một con rối mà điên cuồng lao đến, nào ngờ nhà họ Hoắc nổi tiếng là tập đoàn đào tạo ra vệ sĩ trải dài khắp Châu Á, cho nên việc đưa con trai độc tôn có võ là điều hiển nhiên

Hoắc Đông tránh né bên này, phòng thủ bên kia, sau đó lại nhanh nhẹn tung ra vài đòn đánh vào toàn chỗ hiểm khiến bọn chúng như bọn tôm tép bị đánh cho bầm dập thê thảm nằm dưới đất. Anh cúi người xuống nhặt áo khoác của mình, sau đó nói

- Có chân có tay sao không tự đi kiếm việc làm?? Mà phải đi ăn hiếp những người yếu hơn mình để kiếm miếng ăn hả??

A Vinh miệng tuy đau nhưng vẫn cố tạo ra một nụ cười đầy chua xót, hắn khó khăn ngồi dậy dựa vào góc tường nói

- Ai thuê mà làm?? Bọn tao cũng từng muốn làm người tốt!! Nhưng rồi sao?? những kẻ không cha không mẹ như bọn tao tuổi thơ gắn liền với chợ búa, muốn sống thì phải tự sinh tự diệt, muốn tìm một việc làm nhưng bọn người ngoài xã hội kia đã làm gì, nhìn chúng tao bằng nửa con mắt, khinh bỉ chịu nhục, không cái gì là không có. Hết đường rồi thì bọn tao phải chọn cách này để kiếm sống thôi!!!

Bước chân Hoắc Đông bỗng nhiên dừng lại, tự trong túi áo của mình lấy ra năm cái vòng của công ty vệ sĩ nhà mình, sau đó vứt xuống cho từng người rồi nói

- Nếu như muốn có việc làm, thì từ ngày mai đến tập đoàn vệ sĩ Hỏa Long mà học võ, xem ra thân thủ các người không tệ, nếu làm việc cho nhà tôi thì ít nhất sẽ không bị ai khinh thường nữa, thậm chí còn đường đường chính chính làm người tốt và có chỗ đứng như mọi người bình thường khác trong xã hội. Lúc đến nhớ đưa cái vòng này ra là được!! Đây là cơ hội cuối dành cho các người đó

Nói xong anh cũng không để ý đến bọn họ có hiểu hay không, chỉ nhẹ nhàng tiến đến chỗ Khắc Kiệt vẫn còn đang đứng thần thờ ở kia, áp tay mình lên cái má mới bị đánh của cậu, anh nói

- Thật xin lỗi em!!! Đáng lí anh không nên để em ở một mình như vậy!! Đừng buồn nữa có được không?? Anh đưa em về nhà!!

Khắc Kiệt không nói gì, nhóc con ấy thế mà lại trực tiếp tránh né bàn tay của anh, lùi thối tự đi về phía trước, Hoắc Đông cảm thấy kì lạ, liền nắm tay lại hỏi

- Em bị sao vậy?? Đó đâu phải đường đi về nhà

Cậu bỗng nhiên nước mắt lại rơi, câu từ vụng về nói

- Bỏ..Kiệt..ra...Kiệt..là..kẻ....ngốc.... không..ai..thích..thích

- Cái gì??

Khắc Kiệt cố gắng vùng vẫy khỏi anh, tự dùng tay đánh lên cái đầu của mình, Hoắc Đông bỗng giật mình, nhanh nhẹn giữ tay cậu lại rồi găm lên

- Em phát điên cái gì đó??

Nhóc con ấy thế mà cũng chẳng vừa, tiếp tục rơi nước mắt nói

- Kiệt...lang..thang...không..ai..thương.. Kiệt..Đông Đông..sau..này..sẽ...chán... chán..kẻ ngốc...mà...Kiệt..là...ngốc... Sau...này sẽ ra đường ở!!

Sắp xếp lại câu từ của cậu thì có nghĩa

- Kiệt là trẻ lang thang, sẽ không ai thương Kiệt, Đông Đông sau này sẽ chán ghét những kẻ ngốc, mà Kiệt chính là kẻ ngốc, cho nên sau này sẽ bị đuổi ra đường ở

Hoắc Đông hiểu ra Khắc Kiệt muốn nói gì, không nói một lời trực tiếp ôm cậu vào lòng an ủi

- Kiệt ngoan đừng khóc!! Sẽ không chán em, hiện giờ và cả sau này đều không đuổi em đi!!

Nhóc ngốc vẫn còn không tin hỏi

- Kiệt...biết...Đông Đông..sẽ phiền...không..cần..nói... dối.... Kiệt.. sẽ...không..buồn buồn..

Anh cảm thấy xót xa cho cậu lắm, vẫn là trực tiếp ôm người kia chặt hơn đoạn an ủi

- Ngoan nhìn đi!! Nếu anh phiền thì làm sao ngủ chung với em, làm sao có thể mua nhiều áo quần cho em như vậy, còn có cặp gà con nữa nè!! Khắc Kiệt hãy nhớ cho kĩ từ bây giờ em là người nhà của họ Hoắc, không còn là một kẻ lang thang nữa. Họ nói em ngốc cũng được, nhưng đối với riêng anh và cha mẹ em là nhóc con rất ngoan ngoãn có hiểu chưa?? Anh Đông hứa sẽ không thấy em phiền đâu, ai nói dối sẽ làm cún con nè!!

- Đông..nói thật..không phiền..Kiệt??

Anh thoát ra khỏi người cậu, sau đó lại dùng tay xoa xoa cái má kia, chắc chắn đáp

- Không phiền!! Nào nín khóc được chưa!! Nín đi rồi lại mua thêm bánh kẹo nhé!!

Khắc Kiệt vẫn là nhóc ngốc nào giờ, được người ta an ủi vài ba câu lại liền vui vẻ, tự tiện lấy áo anh trùm nước mắt cùng nước mũi, cậu vui vẻ nhảy quanh người Hoắc Đông nói

- Bánh..kẹo..nhiều nhiều rồi...Đông... Mua...gấu...bông...gà..con cho Kiệt đi!!

Hoắc Đông cương chiều xoa đầu cậu đáp

- Ủ!! Vậy thì quay ngược hướng lại, anh dẫn em đi mua gà!!

- Vâng

Ở trên con phố mua sắm, hàng cây xanh rì rào phối hợp với ánh nắng chiếu lên lề đường, trải dài cho hai thân ảnh của hai người con trai một lớn một nhỏ vui vẻ đi dạo phố, Hoắc Đông lần này nắm chắc tay Khắc Kiệt mà song song bước đi

_____*****_____

Chương sau hai đứa chia xa rồi:v

9. Chương 9: Hoắc Đông Nhập Học

- U...oa...oa...Kiệt..không...chịu..đâu

Tại biệt thự của Hoắc Gia, lúc sáng sớm đã vang lên tiếng khóc thê thảm không ngừng, mà người phát ra âm thanh thê lương đó không ai khác chính là nhóc con Khắc Kiệt của chúng ta, cậu vừa khóc vừa ôm thật chặt cái vali to tướng vào trong người, đoạn nói

- Không được đi!! Huhu...Kiệt..không cho...anh đi đâu

Vợ chồng họ Hoắc hai người hai bên muốn gỡ cậu ra khỏi vali, còn lại Hoắc Đông thì đi đến nhẹ nhàng vỗ lưng cậu nói

- Kiệt đừng có nháo nữa!! Hôm nay anh phải đi học rồi!! Em ở nhà ngoan ngoãn nghe lời cha mẹ có biết chưa?? Đợi đến nghỉ hè anh lại về với em!!!

Nhóc ngốc sống chết không chịu buông vali đồ của anh ra, nước mắt nước mũi cứ thế dục lên người đang ôm mình vào lòng, cậu vừa nức nở vừa cầu xin

- Đông đi đâu!! Kiệt...đi theo..huhu.. Oa..oa làm ơn...Kiệt....sẽ..không... quậy..mà

Bình thường, Khắc Kiệt cũng rất nghe lời hai vợ chồng Hoắc Châu và Tuyết Tuyết, cho nên lần này, mẹ Tuyết liền thử sức ngồi xuống đối diện với cậu, nói

- Kiệt không thương anh hả?? Con buông ra để anh đi học nào!! Anh Đông đến trễ sẽ bị thầy cô phạt đó!! Con ở đây với mẹ và cha, hai ta sẽ dắt con đi chơi công viên có được không??

Ai không biết cậu nhóc này rất thích bu bám Hoắc Đông, mà anh lại càng cưng chiều cậu đến vô cùng, cho nên ngày hôm qua mặc dù người làm trong nhà đã cố gắng âm thầm thu xếp hết quần áo cho thiếu gia để ngày mai anh đi sớm, phòng tránh cho trường hợp nhóc con này biết được!! Nào ngờ, người tính đâu bằng trời tính, Khắc Kiệt vì thiếu hơi anh nên hôm nay dậy rất sớm, trong lúc vừa mơ màng đi xuống cầu thang định tìm anh thì thấy Hoắc mặt liệt đang xách vali chuẩn bị đi đâu. Nhóc con này liền không nói một hơi lời, trực tiếp phóng đến ôm chặt cái vali và bắt đầu xảy ra thảm cảnh như bây giờ

- Ai..phạt anh...Kiệt..sẽ chịu cho.. Cho Kiệt theo với đi mà..hu..hu..sao Đông nỡ bỏ em....

Hoắc Đông biết mình rất thương nhóc này, càng hiểu rõ hơn cậu toàn dựa vào mình mà sống, hôm nay đột ngột đi như vậy, em ấy hình thành nên hành động này cũng chẳng trách ai được, anh chỉ còn biết cách lựa lời nói với cậu

- Trường học là nơi không phải em muốn đến là đến!! Anh biết Kiệt rất ngoan mà!! Ở nhà sẽ có người chăm sóc cho em, anh cũng sẽ thường xuyên gọi về mà

- Không... Kiệt..đi đi..với anh!! Ở nhà.. Không có anh.. Kiệt buồn..buồn.. Đông..Đông..hứa sẽ không bỏ em mà...Sao giờ lại nói dối!!!

Khắc Kiệt vừa bô bô khóc to, vừa hai tay hai chân ôm luôn cái túi hành lí của anh, tiện thể còn dùng răng cắn luôn gấu áo của Hoắc Đông, như vậy là cậu an tâm rằng anh sẽ không đi được nữa, trong lòng thầm nghĩ

- Kiệt phải ở cùng anh!! Đông Đông mà đi một mình, Kiệt sẽ cắn anh đó!!

Nhìn đồng hồ cũng đã sắp đến giờ nhập học, nhưng mà nhóc con này không biết dùng sức ở đâu mà có thể ôm chặt đến như vậy, Hoắc Đông thở dài đáp

- Kiệt em ngoan đi mà!! Anh sắp trễ giờ rồi!! Mau buông anh ra có được không

Nhóc con không thềm nói chuyện, vẫn là dùng răng cắn áo anh, khiến ai cũng phải dở khóc dở cười

Chỉ riêng cha Hoắc Châu là không nói nhiều, thân từng là vệ sĩ có tiếng xếp thứ hai thế giới, thân thể của ông vẫn còn rắn chắc vô cùng, không cần nhiều lời ông liền dùng một chút sức là có thể kéo Khắc Kiệt ra, mặc cậu vùng vẫy mà gào to, Hoắc Châu không nhanh không chậm ra lệnh cho con trai

- Đau lòng cũng phải đi!! Mau nhanh lên, xe chờ ở ngoài rồi kìa, con trai nhớ học hành cho tốt. A Kiệt cứ để cha mẹ lo

Nhìn cậu hai chân nhảy nhót trên mặt đất, cả người thì lại muốn thoát ra nhưng không được, anh xót lắm nhưng chẳng biết làm gì được, khuôn mặt liệt bây giờ lại có chút không an tâm mà quay người bước đi, để quần gia xách vali hộ mình, mặc cho cậu có kêu gào đến thảm thương vô cùng

- Đông ơi...đợi..Kiệt với...Anh...Đông.. Kiệt..muốn đi..học với anh mà

Bước chân dừng lại, quay đầu nhìn cậu một chút, anh vẫn cắn răng ngồi vào xe, đợi khi hành lí được chuyển vào cốp phía sau, Hoắc Đông lập tức ra lệnh

-Đi nhanh lên!!

Nhìn chiếc xe chở anh đã lăn bánh đi, cậu dùng hết sức mình mới thoát được Hoắc Châu, bước chân từ đại sảnh chạy nhanh ra ngoài cổng chính, nhưng nhìn thấy xe đã đi xa, Khắc Kiệt chỉ còn biết vừa nhảy cẫng lên hai tay vẫy vẫy như muốn gọi anh quay lại, khóc đến nổi khàn cả giọng

Mẹ Tuyết đi ra an ủi cậu vài câu

- Con đừng khóc nữa, Đông sẽ gọi về cho con hằng ngày mà!!

Khắc Kiệt giờ chẳng chịu nghe ai nữa, cậu nằm hẫ xuống luôn dưới đất mà vùng vẫy ăn vạ cho thỏa cơn đau của mình, mặc cho hai vợ chồng già cùng quần gia có làm gì đi chăng nữa cũng không chịu đứng lên

Trên xe anh quay đầu lại thấy cậu đang vẫy tay như muốn gọi mình lại, tâm anh đau như thắt, ở chung với nhóc ấy đã quen, bây giờ bảo anh tách ra thật khiến chính bản thân khó chịu vô cùng. Bây giờ phải xa nhóc ấy đến gần một năm, Hoắc thiếu gia liền cảm lòng không được, khuôn mặt liệt xuất hiện một tia đau buồn không thôi

Chờ má Đông nó đi học mà làm ngu nó đi xa không về vậy á!! Chuẩn bị Kiệt nó cho thằng Đông bỏ học luôn nè:v

Các cô nói đọc một chương cho thỏa mãn, nên hôm nay tui quất luôn hai chương đó

10. Chương 10: Nỗi Lo Lắng

Hoắc Đông đến trường thì lại phải loay hoay từ việc xếp lớp cho tới kí túc xá, cũng may bà ngoại của Mạnh Nghiêm đều quen biết cậu và Tử Hoàng cho nên cũng không có gì khó hiểu khi ba người bạn thân đều cùng chung một lớp, ở chung một phòng

Sau khi hoàn thành xong công việc thì trời bắt đầu chuyển tối, ba đại thiếu gia của chúng ta cũng chẳng cần vội xuống căn tin ăn tối, vì dù sao Mạnh Nghiêm cũng đã được đặt cách cho người nhà mang thức ăn một ngày ba bữa đến đây, thế là họ chỉ cần ở đây và chờ đợi có người đang cơm đến tận miệng là được rồi

Trong lòng anh cứ thấp thỏm không yên, dù sao nhóc con kia khi sáng đã khóc đến bộ dạng thê thảm như vậy, không biết bây giờ có ổn chưa??. Tâm càng không tốt thì lại càng muốn biết tình hình, Hoắc mặt liệt liền rút điện thoại ra, gọi một cuộc về nhà

Đầu dây bên kia vang lên vài hồi chuông liền có người bắt máy, giọng nói ấm áp của Hoắc phu nhân vang lên

- Con trai!! Mọi việc ở trường đều ổn cả chứ?? Có món gì cần thiết không?? cứ nói đi rồi ngày mai ta sẽ chuyển lên cho con

- Mẹ và cha cứ yên tâm đi, ở đây vẫn ổn ạ!!! Chỉ là...Khắc Kiệt em ấy sao rồi??

Hoắc Đông vốn rất ít nói, chỉ khi ở cạnh Khắc Kiệt mới khiến anh nói nhiều hơn một chút, cho nên bây giờ việc gì cần hỏi thì cứ hỏi, vòng vo tam quốc làm gì cho tốn thời gian???

Bà Tuyết biết con trai mình gọi về cũng chỉ có chừng đó việc cũng không trách mắng, chỉ thở dài đáp

- Khắc Kiệt từ lúc con lên xe còn khóc to hơn nữa, khóc cả một ngày hôm nay luôn, lúc nó còn tự mở cửa chạy ra đường nói đi tìm con. Hai vợ chồng ta và người làm suốt ngày phải thay phiên nhau canh đứa nhỏ ấy. Nhóc con ấy khóc đến mặt lã người, giờ mới ngủ được một chút!!

Anh nghe tình hình về cậu mà không hiểu sao trong lòng thương xót vô cùng, là chính anh đã cưng chiều Khắc Kiệt quá độ, từ ăn uống cho đến giấc ngủ của cậu đều do một tay Hoắc Đông xen vào, cho nên giờ thiếu đi anh, nhóc ngốc ấy không đau lòng mới là chuyện lạ đó

- Mẹ!! Chăm sóc Khắc Kiệt thật kĩ giúp con, cũng đừng la mắng hay hù dọa gì em ấy, nếu Kiệt có bướng bỉnh đòi hỏi cái gì thì cứ chiều theo ý em ấy có được không?? Nhóc con ấy rất yếu đuối, dễ bị tổn thương, cho nên thỉnh mọi người đừng làm ra hành động gì quá đáng ạ!!

Tuyết Tuyết nghe trong giọng con trai mình đều là nỗi lo âu, xót xa cùng với không yên tâm dành cho Khắc Kiệt, bà qua điện thoại hứa

- Được rồi!! Nào giờ con có thấy trong nhà này ai làm gì Khắc Kiệt chưa, cứ yên tâm mà học hành đi, không cần lo cho nhóc ấy!! À đúng rồi..tạm thời bây giờ con cũng đừng gọi về gặp Khắc Kiệt, không khéo A Kiệt vừa nghe giọng con lại khóc lên mất, đợi đến hai ba ngày em ấy quen dần rồi gọi về cũng không muộn!!

Hoắc thiếu gia ở bên này cũng nhớ Khắc Kiệt lắm, bảo hấn không nghe giọng nhóc ngốc vài ba ngày tâm cũng thật khó chịu, nhưng biết phải làm sao giờ!! Nếu như không cố gắng chịu đựng thì lại khiến em ấy đau lòng hơn mất

Sau khi nói vài ba câu nữa với mẹ mình, anh liền trực tiếp tắt máy, khuôn mặt ngán nảm chỉ một biểu cảm ấy thế mà bây giờ lại thở dài vô cùng

Tử Hoàng ngồi ở bên cạnh anh chơi game, toàn bộ cuộc nói chuyện điện thoại đều thu vào lỗ tai hẩn, tính xấu thích chọc người lại nổi lên, hẩn hỏi

- Sao??? Mới xa vợ bé nhỏ có vài tiếng mà đã nhớ nhung rồi hả?? Còn không quên dặn dò nữa chứ!! Ố la la!! Hoắc thiếu gia của chúng ta biết yêu rồi Mạnh Nghiêm ơi!!!

Khang Mạnh Nghiêm đang đọc sách, vừa nghe đến Tử Hoàng nói vậy cũng không hề ngước đầu lấy một lần, giọng nói trầm thấp cứ đều đều vang lên

- Nếu cậu thích!! Tôi có thể nói với bà Ngoại mình một tiếng để giúp cậu cuối tuần có thể về nhà thăm em ấy!!

Hoắc Đông lắc đầu đáp

- Cứ đi đi về về như vậy!! Khắc Kiệt sẽ lại càng khóc thêm cho coi!! Tở ở đây gọi về là được rồi!!

- Úi chà chà!! Chứ không phải sợ một khi về rồi thì không muốn đi học nữa mà là ở nhà bởi vợ yêu luôn à!!

(Thanh niên ngứa đòn của năm)

Cốp!!

Hoắc Đông không nhiều lời, trực tiếp cốc lên đầu Tử Hoàng miệng thổi một cái, sau đó mặc hẩn la oai ói lẩn lộn trên giường, liền mang đồ bước vào phòng tắm

Còn ở bên phía biệt thự họ Hoắc, mẹ Tuyết vì muốn Khắc Kiệt ngủ say hơn, cho nên nghĩ ra một cách, đó chính là tập trung hết áo quần còn sót lại của Hoắc Đông để khắp giường, làm như vậy sẽ có mùi hương của anh khiến nhóc ngốc tuy mắt đã nhắm, nhưng cả người thì theo vô thức ôm cả đống áo quần ấy vào người, an an ổn ổn nằm ngủ,miệng thì thầm gọi

- Kiệt...muốn..đi..đi..với Đông!!!

Trưa nay up nốt một chap rồi chiều lại viết chap mới của bộ kia nha chị em:v

11. Chương 11: Gọi Video

Một tuần nữa lại qua đi, việc học của Hoắc Đông đã dần dần đi vào nề nếp, cuộc sống thời cấp ba bắt đầu trở nên quen thuộc hơn rất nhiều, duy chỉ có nỗi nhớ về nhóc con ở nhà là không khỏi bám riết lấy anh, cũng trong một tuần này, Hoắc thiếu gia của chúng ta vẫn chưa được nghe giọng ai kia lấy một lần

Ở bên này, tình hình của Khắc Kiệt lại càng không ổn hơn, sáng nào khi vừa mới ngủ dậy cũng liền dụi mắt đi khắp nhà tìm anh, tìm không được lại muốn trốn đi, khiến hai vợ chồng họ Hoắc không ngày nào được yên thân. Thậm chí, cậu khi trước rất thích ăn, chỉ cần ai cho món gì có thể ăn được, Khắc Kiệt liền bỏ mặc sự đời để ăn và ăn. Nhưng mà từ ngày anh đi học, không được thấy mặt mũi Đông Đông nữa, Khắc Kiệt liền biếng ăn hẳn luôn, mặc cho mọi người có dỗ dành kiểu gì thì cùng lắm cậu cũng chỉ ăn vài ba miếng rồi sau đó bỏ hẳn

Mẹ Tuyết thấy cậu vì quá nhớ nhưng mà cả người bắt đầu gầy đi, cho nên tối hôm nay liền gọi cho Hoắc Đông

Đầu dây bên kia vang lên

- Mẹ!! Có chuyện gì vậy?? Khắc Kiệt đã bị gì hả??

- A Đông!! Con bây giờ rảnh không?? Gọi video một chút cho Kiệt thấy mặt con nhé. Thằng bé buồn rầu suốt cả tuần nay rồi!!

Cuối cùng cũng có thể gặp được cậu, anh đồng ý ngay, trực tiếp chuyển hướng cuộc gọi sang chế độ thấy mặt. Bà Tuyết nhìn bên kia đã kết nối xong, chậm rãi đi xuống lầu, hướng Khắc Kiệt đang ôm cặp gà bông nói

- Kiệt Kiệt ngoan!! anh Đông muốn gặp con này!!

Bà Tuyết đưa điện thoại đến trước mặt, cậu vừa nhìn thấy Hoắc Đông qua điện thoại màn hình liền vội vã chụp lấy ngay. Bên kia anh nhìn cậu hình như hơi ồm lại, liền hỏi

- Em đã ăn cơm chưa.. Sao lại gầy thế hả???

Giọng nói trầm thấp vang lên, nước mắt buồn bã lại rơi xuống, cái miệng méu mé nói

- Hức..Kiệt...nhớ..nhớ.... Anh lắm... Đông Đông..lâu quá chưa về!!

Nhìn nhóc ngốc nước mắt nước mũi bắt đầu tèm lem, khuôn miệng vụng về cố gắng nói cho rõ khiến anh càng thêm yêu thương!!

- Anh đi học..sẽ cố gắng về sớm với em, ở nhà ngoan ngoãn đừng buồn nữa có được không??

- U..oa..oa.. Đông dắt em theo với.. Em...buồn lắm...

- A Kiệt của anh ngoan ngoan, sau này có ngày nghỉ anh về với em nhé!!!

Khắc Kiệt bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ, hít hít cái mũi đang chảy nước của mình, cậu vừa nấc cụt vừa hỏi

- Anh...Đông...trường anh tên gì... Kiệt muốn biết tên!!

Nhìn cậu bỗng nhiên nín khóc, bây giờ còn hỏi thăm mình, Hoắc Đông không chút phòng bị cứ nghĩ rằng có nói cậu cũng không biết cho nên liền khai ra

- Anh học ở Tín Lâm!! Kiệt không biết đâu!! Ở nhà có được ăn bánh kẹo không??

Trong đầu cậu thầm nhớ cái tên này, mặt tuy buồn nhưng vẫn đáp

- Không...ăn..Đông..không..ở nhà... không...thèm...

- Vậy tối nay em đã ăn cơm tối chưa??

- Chưa... Đông...chưa về...không thích ăn nữa...

Hoắc Đông nhìn cậu tuy nước mắt lưng tròng nhưng vẫn không quên làm nũng, dòng nước ấm từ từ chảy róc rách ở tim. Hai người nói chuyện được một lúc thì mẹ Tuyết thấy cậu đã nín khóc, nghĩ bụng bây giờ chắc Kiệt đang nói chuyện với Đông sẽ không làm ra chuyện gì, cho nên liền đứng lên đi về phía lầu tìm Hoắc lão gia, nhưng mà bà đâu có ngờ rằng nhóc con này đã tính toán sẵn trong đầu cả rồi

Khắc Kiệt say sưa nói chuyện với anh được một lúc, Hoắc Đông bỗng nhiên nhớ ra tối nay có tiệc chào đón tân học sinh, vội vã nói

- Kiệt.. Bây giờ anh phải tắt máy rồi!! Tối mai anh lại gọi cho em nhé!!

Cậu có chút luyến tiếc mà bấu bấu môi, nhưng nhìn anh thật sự đang vội cũng đành phải ngậm ngùi nói

- Đông..đi nhanh nhanh...rồi về với Kiệt!!

Mặt liệt họ Hoắc khó khăn lắm mới cười được một cái, anh ôn nhu đáp lại

- Được sẽ về với em thật sớm!! Nhớ ăn cơm có biết chưa??

- Đợi..Đông về dứt ăn...

Hai người nhìn nhau một lát nữa thì Hoắc Đông cũng tắt máy luôn, cậu nhìn màn hình bây giờ đã đen thui, lòng lại muốn khóc

Nhưng nhớ ra là anh vừa nãy đã nói tên trường cho mình, lại thấy không có ai bên cạnh, thế là cậu vội vã mang túi lương thực đây ắp đồ ăn gà con vào trên lưng, sau đó mang dép vào và phóng thẳng ra ngoài đường bắt đầu chạy, miệng không ngừng lẩm bẩm

-Kiệt...ở với..anh Đông..Kiệt đi tìm anh..Tín Lâm..Tín Lâm

Mẹ Tuyết sau ba mươi phút cuối cùng cũng xuống phòng khách, nhìn thấy chiếc điện thoại của mình vẫn còn trên bàn, nhưng gọi mãi lại không thấy Khắc Kiệt đâu, bà lập tức chạy ra ngoài sân trước, cánh cửa to lớn đã mở tan hoang từ lúc nào, phu nhân họ Hoắc liền gọi lớn

- Khắc Kiệt lại chạy đi nữa rồi!! Mọi người mau chia nhau đi tìm!!

_____*****_____

Thông báo cho chị em là còn bốn chương nữa là hoàn rồi, và CHƯA CHẮC là có phiên ngoại đâu nha:v

12. Chương 12: Tìm Kiếm

Nhà họ Hoắc lại một phen nháo nhào đi tìm Khắc Kiệt, quần gia cùng những người hầu trong nhà đều tản ra tứ phía ở những khu vực xung quanh, còn vợ chồng họ Hoắc thì đánh xe chạy trên những con phố lớn, nhưng mà nếu tính theo xác suất như lúc trước có người canh giữ liên tục suốt hai mươi tư giờ thì chuyện tìm người rất dễ, nhưng mà đằng này lại là không có một ai bên cạnh, lại so với thời gian nhóc con ấy bỏ trốn thì càng quá xa. Cộng thêm Khắc Kiệt bị thiếu năng trí tuệ, cho nên việc tìm người còn khó hơn gấp đôi

Hoắc Châu còn tập hợp những người ưu tú nhất công ty vệ sĩ của mình mà gia nhập vào đội tìm kiếm, nhưng suốt mấy giờ trôi qua, khi tắt cả các cây kim đồng hồ đều tập trung ở số mười hai thì mọi tin tức của Khắc Kiệt vẫn là vô vọng

Sau khi tập trung về, nhìn ai cũng không thu được kết quả gì, bà Tuyết sốt sắn cả lên

- Thôi chết rồi!! a Kiệt có thể đi đâu được chứ?? Thằng bé còn bị ngốc nữa, lỡ như có chuyện gì xảy ra, chúng ta phải nói làm sao với Đại Đông đây??

Hoắc Châu xoa bóp thái dương của mình, đoạn đáp

- Tạm thời chúng ta cứ giấu kĩ chuyện này, đừng cho con trai biết, đợi đến ngày mai tôi lại gọi thêm nhiều người đến, tìm kiếm sẽ dễ hơn, bây giờ mọi người hãy đi ngủ đi!!

Bầu trời về đêm đã bao trùm lấy Bắc Kinh, mọi người cả một buổi tối tìm người cũng đã thấm mệt, được lời người lớn nhất trong nhà truyền lệnh, ai nấy cũng bắt đầu rút lui về phòng ngủ hết. Đến cả vợ chồng họ Hoắc tuy lòng lo lắng nhưng vẫn cố gắng nằm xuống nghỉ ngơi một lát

Về phần Khắc Kiệt, nhóc con ấy cứ đi lang thang trên đường phố mãi. Mặc cho người người đông đúc chen lấn nhau, cậu vẫn cứ chạy chạy mãi, chạy mệt rồi thì lại ngồi xuống nghỉ ngơi, tuy trong túi lương thực vẫn còn đầy bánh kẹo cùng sữa, nhưng đây là lần đầu tiên cậu không hề thấy đói. Miệng không ngừng nói

- Tín Lâm..Kiệt đi đến..Tín Lâm..ở với... Đông

Nhưng mà cậu càng đi thì càng loạn, đến khi đường phố đã vắng người, cậu cũng chưa biết được ngôi trường ở đâu. Đi trên con đường tối không một ai, Khắc Kiệt ngồi xồm xuống lề đường, nước mắt khóc!!

- Huhu...Đông ơi..Tín Lâm..ở đâu??

Cậu vừa sợ vừa khóc, ôm gà con càng chặt hơn, nhìn đường phố không còn quen thuộc nữa, cậu lại sợ mình như cũ, bị người ta ăn hiếp vào đêm tối, chỗ ngủ cũng không có luôn!!

- U..oa...Đông ơi... Kiệt sợ!!

Bỗng nhiên, một người đàn ông đi chiếc xe máy cũ kĩ tiến lại gần, ông nhìn thấy một cậu bé ôm cặp khóc lóc liền dừng lại, đoạn dừng xe xuống hỏi

- Này nhóc!! Nhà ở đâu sao không về?? Lại phải ngồi ở đây mà khóc??

Khắc Kiệt thấy có người ngồi xuống nói chuyện với mình, miệng liền meo mào nắm chặt cánh tay của người ấy nói

- Bác...Kiệt muốn đến...Tín Lâm.. Nó ở..đâu?? Bác chỉ cho cháu với...

Người đàn ông suy nghĩ một hồi liền nhớ ra, Tín Lâm không phải là ngôi trường cấp ba mà con trai mình năm sau thi vào sao?? Nhóc con này đến đó làm gì, nhìn bộ dạng này có vẻ như nhóc ấy không được bình thường. Lòng xót trời lên, ông hỏi

- Cháu đến đó làm gì?? Ở đó có ai sao

- Có...anh Đông học ở đó...Kiệt tìm anh!!

- Nhưng mà ở đây cách xa trường đó lắm, phải đi đến vài tiếng mới tới nơi, giờ cháu còn nhớ nhà mình ở đâu không?? Ta đưa cháu về nhé!!

Khắc Kiệt khóc to hơn, nước mắt đáp

- Kiệt nhớ anh lắm....huhu.. Bác chỉ đường đi, cháu tự đến cũng được mà!! Còn đường về nhà cháu không nhớ!!

Ông nhìn nhóc con này cái gì cũng không biết, chỉ có cái miệng khóc là giỏi, cũng đành thở dài mà dỗ dành

- Được rồi!! Trời cũng khuya lắm rồi!! Cháu không nhớ đường mà ta cũng chẳng biết nhà cháu ở đâu. Cái ta biết chỉ là cháu muốn đến Tín Lâm tìm người có phải không??

- Bác giúp Kiệt đi mà..huhu

Hết cách rồi, xem như mình với thằng nhóc này có nợ cần trả đi, ông nói

- Bây giờ thì không được!! Tối nay ta đưa cháu về nhà mình ngủ, rồi sáng mai đưa cháu đến đó có được không??

Khắc Kiệt nghe vậy liền nín khóc, quay sang hỏi lại

- Bác nói thật chứ?? Bác sẽ đưa Kiệt đi ư??

- Ủ!! Xem như ta thiếu nợ nhóc đi!! Lên xe về nhà bác nghỉ một đêm. Sáng mai sẽ đưa cháu Tín Lâm tìm anh trai cháu

- Bác hứa với Kiệt đi!!

- Được được!! Mau lên xe

Khắc Kiệt vui vẻ lau nước mắt còn vươn trên mi của mình. Sau đó vô cùng ngại thẹn mà không chút phòng bị ngồi lên chiếc xe máy tồi tàn kia, ông đạp xe cho nó lên động cơ, phía sau chở theo một nhóc con ôm cặp gà con vàng đi về nhà mình!!

Hoắc Đông tuy dự tiệc nhưng không hiểu sao tim đập mạnh, lòng cứ sốt ruột cả lên giống như là có chuyện lớn gì xảy ra. Nhưng lại tự nghĩ thầm rằng chắc bản thân tự suy nghĩ nhiều nên thôi!!! Đợi đến khi ngày mai anh biết được chân tướng, liền cảm thấy hối hận vì không tin vào linh cảm của mình

13. Chương 13: Hoắc Đông Hoảng Sợ

Khắc Kiệt được đưa về một căn nhà tuy nhỏ nhưng nhìn rất ấm cúng, từ bên trong khi vừa nghe tiếng động cơ xe máy, liền chạy ra một cậu trai đáng người nhỏ nhắn, hình như tuổi cũng bằng hoặc lớn hơn Khắc Kiệt một chút

- Ba!!!

Ông gạt chân chống xe lại, sau đó hướng cậu trai cười cười

- Tiểu Thiên con chưa ngủ sao?? Giờ này thức làm gì vậy??

- Con ôn lại chút bài, phải cố gắng mới đậu vào trường Tín Lâm được!! Ba người này là ai??

Lục Ương là tên của người đàn ông đó, và cậu trai này chính là con trai ông Lục Tiểu Thiên, hai người nhìn nhau, ông Ương giải thích

- Nhóc con này bị lạc đường, ba hỏi gì cũng không biết, nhóc này tên Kiệt, chỉ biết là anh nó học trường Tín Lâm, thôi thì hôm nay cho cậu ấy ở chung với phòng con nhé!! Ngày mai ba đưa cậu ấy đến trường tìm người!! À mà đúng rồi, hình như Kiệt có vấn đề về trí tuệ, con chiếu cố một chút nhé

Lục Tiểu Thiên nghiêng người nhìn sang Khắc Kiệt đang sợ hãi ôm chặt cái cặp, liền tiến đến đỡ dành

- Đã ăn gì chưa?? Nhà còn cơm, cậu vào ăn tạm nhé??

Cả người cậu tỏa ra không khí hiền lành khiến Khắc Kiệt nín thở hơn, nhóc con đáp

- Không đói!! Kiệt được cho ăn rồi, em mệt.... Kiệt ngủ rồi tìm Đông

- Vậy lên phòng với tớ nhé!! Ngày mai ba tớ sẽ đưa cậu đi tìm anh trai có được không??

- Tìm Đông...ở chung với Đông..

Nhìn Khắc Kiệt cứ lặp đi lặp lại chữ Đông khiến Tiểu Thiên tuy khó hiểu, nhưng vẫn thân thiện đưa cậu lên phòng

Mẹ Trần vừa nhìn thấy con trai mình dắt người lạ vào, định bụng hỏi thăm thì ông Lục Ương đã lên tiếng giải thích sự việc, khiến bà nhìn theo lối hành lang rồi đáp

- Thôi thì dù sao cũng đáng thương, mai tôi sẽ dậy sớm nấu đồ ăn sáng, để hai người ăn trước khi lên đường!!

Khắc Kiệt sau khi được nằm trên giường, liền sống chết không buông cặp ra, ánh mắt dù liu liú vì buồn ngủ nhưng miệng vẫn không quên thì thầm

- Đông..ơi...Kiệt..nhớ...anh!!!

Tiểu Thiên nhìn cậu bạn đáng thương đang nhớ nhà này liền không khỏi cảm thấy thương xót, chỉnh nhẹ góc chăn lại cho Khắc Kiệt, sau đó cậu lại ngồi vào bàn chăm chỉ ôn bài!!

_____****_____

Qua ngày mới, tuy Khắc Kiệt vẫn còn sợ hãi người lạ, nhưng nhìn một nhà ba người này ai đối với cậu cũng thân thiện, còn cho Khắc Kiệt ăn sáng khiến nhóc cảm kích không thôi

Lúc Lục Ương dắt xe ra khỏi nhà, Khắc Kiệt biết mình sắp rời đi, liền từ trong cặp gà con lấy ra hơn phân nửa bánh kẹo đưa đến để lên bàn, sau đó còn chỉ chỉ mà dặn Tiểu Thiên cùng mẹ Trần

- Kiệt..không có..nhiều...chỉ có chừng này... Mọi người đều tốt.... Kiệt..cảm ơn.. Bánh kẹo ngon, mọi người nhớ ăn nhé

Hai người nhìn nhóc con này đã mang cặp hờn hờ đi theo xe ba Lục thì cũng vẫy tay chào tạm biệt, lòng thầm chúc cậu sớm tìm được người nhà

Nhìn nhóc ngốc đã an tọa ở phía đằng sau mình, ông cũng bắt đầu cho xe chạy đi luôn!!

Bên nhà họ Hoắc dù đã qua 9h sáng nhưng vẫn chưa tìm thấy Khắc Kiệt thì đúng lúc này đại thiếu gia Hoắc Đông vừa hay được nghỉ giải lao liền gọi điện về

Bà Tuyết bắt máy nhưng lòng đầy lo lắng nói

- Con trai!! Có chuyện gì sao??

Âm giọng đều đều vang lên hỏi

- Mẹ!! Cũng không có việc gì, chỉ muốn hỏi là Khắc Kiệt đâu rồi?? Em ấy còn khóc không??

-À...ừ..thì...nhóc ấy...vẫn tốt!! Con không cần lo lắng!!

Anh nghe trong giọng mẹ mình như muốn giấu giếm chuyện gì, liền híp mắt nghi hoặc nói tiếp

- Cho con gặp Khắc Kiệt một chút đi mẹ!! Con muốn nói chuyện với em ấy

Bà Tuyết biết đã hết đường giấu con trai mình, chỉ biết đành thở dài kể sự thật

- Đông.. Thật ra mẹ không muốn giấu con,nhưng mà tối ngày hôm sau ta sợ ý để nhóc ấy ở một mình, Khắc Kiệt sau khi vừa nghe điện thoại con xong thì bỏ trốn nữa rồi. Chúng ta tìm từ tối hôm qua đến sáng hôm nay vẫn chưa thấy một tin tức gì cả??

Tút!! Tút!! Tút!!

Hoắc Đông vừa nghe đến câu cuối thì cũng dập máy, tâm trí bắt đầu cuồng loạn lên

- Kiệt..em đang ở đâu?? Nhóc con ấy bị thiếu năng trí tuệ, còn đi từ tối hôm qua nữa!! Kiệt em nhất định đừng có chuyện gì, có khóc hay hoảng sợ không??

Anh quay đầu lại, nhìn Mạnh Nghiêm đang ngồi bên cạnh hỏi

- Xe nhà cậu đến chưa?? Cho tớ mượn một lát, Khắc Kiệt mất tích rồi!!

Tử Hoàng vừa nghe đến đây bình thường rất hay đùa giỡn, nhưng mà lúc này liền trở nên nghiêm túc nói

- Cái gì?? Mất tích?? Em ấy đi từ khi nào

- Chuyện này nói sau đi!! Nghiêm cho tớ mượn xe

Khang thiếu gia cũng quan tâm bạn mình, gọi một cuộc điện thoại, chưa đầy nửa phút sau liền nói

- Xe đã đến rồi!! Cậu cứ đi ra đi, tôi đã nói rõ tình hình cho bà Ngoại. An tâm mà đi tìm nhóc ấy đi, có gì không ổn cứ gọi cho tụi này!! Tôi sẽ giúp hết mình

- Cảm ơn!!

Tuy mặt liệt không biểu cảm gì, nhưng mọi người biết Hoắc Đông đang rất lo sợ, bước chân anh lao vun vút trên dây hành lang, đến khi ngồi vào trong xe, cả người đã bức ra nộ khí muốn giết người!! Trong đầu chỉ toàn là hình ảnh Khắc Kiệt như lần đầu gặp nhau, sợ hãi mà khóc lóc

- Kiệt đợi anh!!

14. Chương 14: Kể Đến Người Đi

Hoắc Đông được đưa về nhà cũng đã là chuyện của một tiếng sau, cả người tuy vẫn còn mang đồng phục học sinh, nhưng vẫn không thể che hết được nét nghiêm nghị trên người anh. Nhìn bà Tuyết cùng tất cả các vệ sĩ đã tập hợp ở trong sân, anh hỏi bà

- Vẫn chưa có tin tức gì của Khắc Kiệt sao??

Hoắc Châu cùng Tuyết Tuyết lộ vẻ mệt mỏi, hai người đồng loạt thở dài đáp!!

- Chưa có!! Hôm nay cha con cho tất cả các vệ sĩ nghỉ làm để tập trung ở đây tìm kiếm A Kiệt, Hoắc Đông con đừng lo, thằng bé sẽ không sao đâu mà!!

Anh nhìn hơn một trăm người vệ sĩ dày dạn kinh nghiệm ở đây, tuy chỉ mới mười lăm tuổi nhưng đã toát ra khí chất lãnh đạo, anh chỉ huy từng người!!

- Mọi người chia ra thành nhóm bốn người, mỗi đội sẽ phân tán đi tìm ở những nơi như công viên, khu mua sắm, cửa hàng bánh kẹo... Nơi mà Khắc Kiệt hay đến sẽ dễ tìm kiếm hơn, còn về phần cha và mẹ hai người cũng đã thăm mệt rồi. Cứ vào nghỉ ngơi đi, những chuyện khác cứ để con lo là được rồi

Càng căng thẳng thì càng phải giữ vững bình tĩnh, Hoắc Đông là thế chuyện cho gì có lớn đến cỡ nào, nhưng thân là người học võ luôn phải cần sự trầm tĩnh mới đối phó được. Sau khi nói xong, anh cũng liền chạy vào nhà lấy chìa khóa xe ô tô của mình ra, phóng thẳng trên đường lớn đi tìm người

- Đã qua một buổi sáng rồi!! Khắc Kiệt không biết có đói hay không nữa, em chắc là sợ lắm đúng không Kiệt??

Chiếc siêu xe màu đen do một cậu thiếu niên cầm lái cứ lao thẳng trên đường như vậy, trong đầu hẳn đủ loại tạp niệm không may xảy ra với nhóc con. Tim hẳn đập nhanh lắm, gân xanh ở trên mu bàn tay cứ nổi rõ dần lên

- Khắc Kiệt tại sao em không nghe lời anh?? Năng lực bảo vệ bản thân của em rất yếu, tại sao không ở nhà hả!! Em đó,lần này nếu tìm ra,anh sẽ khóa em chặt bên người luôn cho biết mặt

Hắn biết tâm tư của mình đối với Khắc Kiệt là loại tình cảm gì ngay từ lâu rồi. Chỉ là Hoắc Đông này bấy lâu nay luôn cố kìm nén thôi, nhưng mà bây giờ anh cảm giác nỗi sợ hãi đang trở dậy trực tiếp đánh thẳng lí trí của mình rồi!! Vậy thì ngại gì mà trốn tránh nữa, ông trời đã xếp sao thì cứ nghe vậy đi!!

Về bên phía Khắc Kiệt cùng Lục Ương, quãng đường từ nhà họ Lục đến trường khá xa, 9h sáng mới xuất phát thì tầm khoảng 1h chiều là đến nơi. Những giữa đường đi, chiếc xe cũ kĩ của ông lại gặp chứng mà hư hỏng,khiến hai người lại phải mất thêm gần hai tiếng ở tiệm sửa xe nữa rồi mới bắt đầu khởi hành. Quãng đường đi cứ kéo dài mãi như vậy thì cuối cùng xế chiều Khắc Kiệt cũng đã đến được cổng trường cao trung Tín Lâm

Hai người bị bảo vệ chặn ở cửa lớn hỏi

- Tìm ai???

Lục Ương nhìn nhóc con cứ ôm cặp gà con mà mắt láo liên này đành thở dài, tốn thêm một chút nước bọt nữa mà đem đầu đuôi câu chuyện ra tường thuật lại với bảo vệ

- Vậy tức là nhóc con này trí tuệ không bình thường và đi tìm anh trai?

Bảo vệ cuối cùng cũng nắm được tình hình,hướng cậu hỏi

- Cháu trai!!! Cháu tên gì có thể nói cho ta biết không!! Như vậy khi ta gọi tên thì sẽ có người nhanh tìm cháu hơn!!

Lục Ương thúc thúc tay của Khắc Kiệt,cậu rụt rè đáp

- Cháu tên Khắc Kiệt!!

Bảo vệ nghe đến đây liền đi vào phòng mình mở loa thông báo

- Hiện nay có một bé trai tên là Khắc Kiệt đang tìm kiếm anh trai mình, cả người cao chừng khoảng 1m60 thân hình nhỏ gầy, trên người mang theo một chiếc cặp con gà và mặc bộ đồ ngủ màu xanh nước biển!!! Ai là anh trai của nhóc con này thì xin đến phòng bảo vệ ngay lập tức

Mạnh Nghiêm cùng Tử Hoàng vừa về đến kí túc xá mà nghe loa thông báo như vậy, liền vớt cặp sách phóng thẳng đến phòng bảo vệ. Khỏi cần nghe đặc điểm nhận dạng, chỉ cần nghe cái tên là hai người bọn họ có thể nhận ra ngay

Tử Hoàng chạy phía sau Mạnh Nghiêm, đoạn rút điện thoại ra gọi điện

Hoắc Đông từ trưa đến chiều hôm nay, không có chỗ nào là không tìm qua, người nào từng bán hàng cho hai người cũng hỏi. Nhưng vẫn chỉ là con số không. Ánh mắt anh càng trở nên ác liệt hơn, chỉ hận bây giờ có ai chọc điên mình liền thì đập cho một trận hả dạ mới vui được cảm giác khó chịu này!! Lúc mang thân hình mệt mỏi đi ra khỏi quầy bán gấu bông thì điện thoại reo lên, hóa ra là Tử Hoàng gọi đến, tuy tâm trạng thật sự rất không tốt nhưng vẫn miễn cưỡng nghe máy

- Có chuyện gì..

Ở đầu dây bên kia, Tử Hoàng vừa thở vừa nói

- Hoắc Đông không cần tìm nữa, mau quay về trường học đi, Khắc Kiệt đang ở đây chờ cậu đó!!

Tút!! Tút!!

Anh nghe vậy liền trực tiếp tắt máy, ngồi lên con xe của mình mà phóng điên cuồng đến trường với tốc độ nhanh nhất có thể

Thì ra anh quên bèn nhất Khắc Kiệt đã từng hỏi trường anh, Hoắc Đông này lại chủ quan nữa rồi!! Vậy là nhóc con ấy đã đi tìm anh. Đứa ngốc này!! Đợi đấy!! Anh mà đến nơi liền đánh cho em nhớ

Tui đã chuẩn bị xong hai bộ truyện mới

Bộ ngọt: Ngày Em Đến

Bộ ngược: Người Đặt Biệt

Chiều tối sau khi chương cuối cùng được đăng lên, Cỏ sẽ đăng hai văn án của hai bộ cho mọi người đọc trước cho dễ chọn lựa nhé!! Coi như là mình tại căn gác trước cho mọi người đi, như vậy có được không?? Ai thích đọc văn án hai bộ trước thì có thể bình luận nè!!

15. Chương 15: Sẽ Trối Chặt Em Bên Mình (hoàn)

Hoắc Đông vừa chạy xe đến nơi thì liền thấy Khắc Kiệt đang đứng tại cổng trường cùng Mạnh Nghiêm và Tử Hoàng

Nhóc ngốc đang uống sữa thì thấy bóng dáng của người bấy lâu nay nhưng nhớ đã xuất hiện, nụ nụ cười ngây ngô trở lại trên khuôn mặt cậu, nhóc con vút luôn cả hộp sữa chạy nhào về phía anh, miệng kêu gào

- Đông...Đông...Đông...Kiệt đến rồi đây này!!!

Nhưng mà khoảnh khắc cậu vừa chạy muốn tiến đến ôm anh thì thân thủ Hoắc Đông liền nhanh nhẹn xoay người né tránh

Bốp!! Bốp!! Bốp

Bàn tay của Hoắc mặt liệt không thủ hạ lưu tình mà vỗ lên mông cậu thật nhiều cái, khiến nhóc con vì đau mà đứng lại khóc lóc

- Đông...quá đáng...huhu..em cất công tìm đến đây..vì sao anh lại đánh Kiệt...vì sao hã...u..oa oa..mọi người nhìn đi...Đông đánh Kiệt nè... Đông hết thương Kiệt rồi!!!

Mọi người đang đứng trước cổng trường khỏe khỏe miệng đầu giật giật nhìn hiện trường phía trước, chỉ có Hoắc Đông là toát ra khí tức vừa giận vừa lo nhìn nhóc kia ăn vạ

- Đông..vì sao lại đánh Kiệt....Kiệt muốn ở chung với anh mà anh lại như vậy..u huhu..em đi về...đi về!!!

Cậu lồm cồm người ngồi dậy, mũi thút thút đeo cặp gà con định đi qua mặt hấn, nhưng mà bàn tay cậu lại bị hấn nhanh nhẹn nắm lại kéo ngược lại, sau đó giữ chặt mặt ai kia mà hôn lên cánh môi đó

Tử Hoàng nhìn thấy cảnh này liền giải vây

- Ai cha cha!!! Tình cảm chỉ là tình cảm thôi mà, hề hề!!!

Đoạn từ trong ví rút ra tờ tiền mệnh giá lớn đút vào túi bác bảo vệ khiến ông ta hiểu ý mà trở lại phòng trực!! Còn Lục Ương lúc Tử Hoàng đưa cho ông một xấp tiền thì từ chối ngay

- Tôi chỉ làm chút việc nghĩa thôi!! Không cần những thứ này, được rồi giờ tôi phải đi về!! Tạm biệt các cháu

Lục Ương nói rồi cũng ngồi lên xe đi thẳng một hơi, khiến Mạnh Nghiêm trong lòng cảm thấy người đàn ông này có chút quen mắt vô cùng

Quay trở về với cặp đôi của chúng ta, sau khi buông môi của nhóc con còn đang ngơ ngác ra thì hấn ôm chặt cậu vào lòng, âm giọng gần gũi nói

- Em đó!! Em có biết anh lo cho em đến mức nào không hã??? Kiệt nếu em có chuyện gì anh sẽ hối hận chết mất!!

- Kiệt... Muốn ở với anh...Kiệt tìm anh mà....sao phải hối hận??

Bàn tay ôm cậu càng siết chặt hơn, ánh mắt hấn hiện lên tơ máu đỏ sẫm

- Khắc Kiệt...anh không biết em có hiểu anh nói gì hay không?? Nhưng anh yêu em!! Anh muốn dùng cả đời để bên em có được không??

Hoắc Kiệt tuy ngốc thật, nhưng tâm tư tình cảm cậu đều hiểu rõ, cậu đối với hấn cũng không phải cái loại tình cảm của người có ơn hay không mà chính là cảm giác mỗi ngày muốn được ở bên hấn, xa thì nhớ mà gặp là cười, cậu từng nghĩ đến chuyện hấn sẽ vứt bỏ Khắc Kiệt này, sẽ khiến tâm cậu đau lắm đó. Nước mắt tuy vẫn còn rơi trên khóe mi, nhưng hai bàn tay cậu vươn đến lưng hấn vỗ vỗ

- Kiệt ngốc...nhưng Kiệt vẫn hiểu anh nói gì...Đông...Đông..Kiệt cũng.... Thương anh lắm

- Cầu xin em...sau này ngoan ngoãn ở nhà được không?? Đừng có chạy lung tung nhé!! Như vậy anh mới yên tâm mà học nhanh rồi về với em được!!!

Khắc Kiệt cảm nhận được người ôm mình đang sợ hãi, vội vã hứa

- Đông...đừng sợ sợ...Kiệt hứa sẽ ngoan mà....Kiệt hứa đó...anh đừng như vậy mà

Hoắc Đông bây giờ cả người nhẹ hẫng đi, khóe môi trên khuôn mặt liệt bây giờ lại xuất hiện nụ cười rạng rỡ hiếm có khiến Tử Hoàng cùng Mạnh Nghiêm ngạc nhiên!!

Hai ngày sau anh xin nhà trường cho mình nghỉ học, chuyên tâm ở nhà dỗ dành Khắc Kiệt, thậm chí còn quỳ xuống trước mặt cha mẹ mà cầu xin hai người cho mình tạm thời tổ chức đính hôn với Khắc Kiệt!!

Hai vị thân sinh biết con trai mình giờ đã chìm sâu vào tình yêu của nhóc con ấy,cũng chỉ biết thở dài gật đầu thuận theo, Khắc Kiệt cũng từ đó cũng ngoan ngoãn ở nhà gọi video với Hoắc Đông cho đỡ nhớ, lắm lúc anh còn tranh thủ cuối tuần mà về thăm cậu một chút. Tuy hai người cách xa nhưng tình cảm rất hài hòa!!

Mùa hè năm đó, Hoắc Đông và Khắc Kiệt chính thức đính hôn và trở thành người của nhau. Hai mươi năm sau, tuy Khắc Kiệt vẫn là một người bị thiếu năng, ngơ ngơ ngác ngác như con nít nhưng bù lại cậu có được một người chồng tốt luôn yêu thương chăm sóc mình, không còn là một kẻ lang thang ở đầu đường xó chợ

nhặt rác ăn nữa, mà đường đường chính chính trở thành phu nhân của dòng tộc họ Hoắc bấy giờ. Cuộc sống đối với cậu như vậy là quá mức hoàn hảo và may mắn rồi

Còn về Hoắc Đông vợ hắn vẫn là vợ hắn, dù có mười năm hay hai mươi năm, thậm chí là cả đời thì mặt liệt vẫn chỉ cười với một mình con người ngốc ấy!! Vẫn chỉ dùng hết trái tim yêu thương cậu mà thôi. Cứ như thế, chẳng có sóng gió hay gì cả, hai người vẫn mãi mãi hạnh phúc bên nhau

_____****_____

Không có phiên ngoại đâu chị em ơi v:

Chính Thức Hoàn Chính Văn

Tác giả: Mộc Nhi (Kiều Nhã)

Bút Danh: Cỏ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuoi-vo-ngoc>